

MODROST KRIŽA

Judom je bil križ znamenje sramote;

Rimljani so ga zasmehovali kot nesmiselno stvar.

Mi, kristjani, pa vemo, da se nam je prav na križu razodela največja modrost.

“Le križ nam sveti govori, da vidmo zopet se nad zvezdami, da vidmo v rajju večnem se . . .”

Tolaži nas pri smrtni postelji naših rajnih. Krepil nas bo v našem smrt-nem boju.

Križ nas uči, da se moramo iz ljubezni do bližnjega žrtvovati tudi mi, kakor se je samega sebe dal naš Gospod Križani.

Križ nam oznanja, da bomo šele tedaj na pravi poti srčnega miru in sreče, kadar ne bomo našega srca neredno navezavali ne na denar, ne na časti, ne na udobnosti.

Križ nam daje nauk, da moramo tudi mi naše neurejene želje križati, da bomo tudi mi vstali z ODREŠENIKOM.

Na sliki vidimo relief iz znamenite katedrale v Burgos.

La predicación de la Cruz es locura para los que se pierden. Para nosotros que hemos de salvarnos es potencia de Dios.

Porque está escrito: destruiré la sabiduría de los sabios y desecharé la prudencia de los prudentes.

¿Qué es del sabio? ¿Qué es del escriba? ¿Qué del escudriñador de este siglo? ¿No ha convencido Dios de loca la sabiduría del mundo?

Porque ya que el mundo, a vista de las obras de la sabiduria divina, no conoció a Dios por medio de la ciencia humana, agradó a Dios salvar a los que creyesen en El por medio de la “locura” de la predicación de un Dios crucificado.

Así es que los judíos por su parte piden señales y los gentiles por la suya quieren ciencia.

Mas nosotros predicamos a Cristo crucificado, lo cual para los judíos es motivo de escándalo y parece una locura a los gentiles. Empero a los llamados tanto judíos como griegos es Cristo la virtud de Dios y sabiduria de Dios. Porque lo que parece una locura en los misterios de Dios, es mayor sabiduria que la de todos los hombres; y lo que parece debilidad en Dios, es más fuerte que toda la fortaleza de los hombres. (Kor. 1, 18—26.)

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361

(48 - 0095)

Kliči od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.
sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Registro de Prop. Intelectual 81190

Letna naročnina za Argentino 2 \$.

CERKVENI VESTNIK

6. aprila. Maša na Paternalu za stariše Lestan. Molitve na Paternalu ob 16 uri.

13. apr. VELIKA NOČ. Maša ob 9.15 na Avellanedi. Ob 11 uri na Paternalu. Molitve na Paternalu, nato pouk in priprava za sveto birmo.

20. apr. BELA NEDELJA. Ob 9 uri slov. PRVO SV. OBHAJILO na Paternalu. Maša obletna na Paternalu za Leopolda Kralj.

Molitve na Avellanedi in nato pouk za sv. birmo.

27. aprila. Maša na Avellanedi. Molitve na Paternalu in pouk za sv. birmo.

MOLITVE so odslej vselej ob 16 uri.

VELIKA NOČ

Na vel. soboto ob 15 uri na Paternalu (Av. del Campo 1653) blagoslov velikonočnih jedi in spovedovanje od 14—16 ure.

Velika nedelja. — Avellaneda: maša ob 9.15 uri in blagoslov velikonočnih jedi. Paternal: maša ob 11 uri (Av. del Campo 1653).

Molitve na Paternalu ob 16. uri. Nato bo pouk za sv. birmo. Naj pridejo gotovo vsi!

PRVO SV. OBHAJILO se bo vršilo na Belo nedeljo 20. apr. ob 9 uri v kapeli na Av. del Campo (Frente Hospital Tornú).

Spoved za prvoobhajance bo 19 aprila od 14—15 ure v isti kapeli. Nato pa vaja za lepo obnašanje.

Pripeljite otroke in prosim stariše in druge, da spremite svoje male tudi k angeljski mizi in sprejmete tudi vi sveto Obhajilo ob enem z njimi.

Prvoobhajanci bodo dobili nato zajutr. Med prvobhajanci imamo tudi enega, katerega priporočim dobrim srcem v pomoč, da ga oblečemo za to lepo slovesnost. Gotovo se bo dobila dobra duša, ki bo velikodušno žrtvovala kaj v ta namen!

BIRMA

Se bo vršila 4. maja z začetkom sv. maše ob 9.30 na Paternalu.

Prijavilo se je še vse premalo otrok. Pa vendar dobro vem, da je prav veliko takih, ki so že v dolžnosti in potrebi, da ta zakrament prejmejo. Zadnji čas je! Najkasneje za vpis je na velikonočno nedeljo popoldne.

V tej deželi in v mestu, ki je tako polno pohujšanja s katerim hudobni duh zavaja nedolžne duše na pot pogube, ko je toliko slabih zgledov in izpridene tovaršije; ko je toliko ovir, katere se stavijo na pot dobri vzgoji; je pač vse obsodbe vredno, če stariši in vzgojitelji zanemarijo ta zakrament, ki je v tako veliko vzgojno oporo, ker podeli otroku posebno

milosti, ki podpirajo prizadevanje otrokovo in poučevanje starišev, da se otrok ohrani na pravem potu.

Birmanski darovi na zunaj nakazujejo bogastvo notranjih duhovnih darov, katere podeli sveti Duh prejemniku svete birme.

Starost ni nič omejena. Vendar se priporoča, da naj se otrok že zaveda pameti. Če imajo stariši kje posebne vzroke, da prejmejo birmo tudi manjši otroci, naj jih le priglase.

Tisti, ki se pameti že zavedajo, morajo preje biti pri spovedi. Spoved je potrebna vsem in bo spovedovanje za birmance v soboto 3. maja od 14—16 ure na Paternalu.

Botri: Biti mora oseba istega spola; sam že birman. Botri ne morejo biti oni, ki so samo civilno poročeni, ali žive v grešni zvezi (na pr. poročeni doma, ki žive tukaj z drugo osebo). En boter more držati več birmancev.

Na birmanski list je treba zapisati kraj in dan krsta. Preskrbite si torej točne podatke. Pridite pnje na Vel. noč pop.

Priprava za birmo. Treba je znati osnovne resnice svete vere. Posebna priprava na birmo bo na Paternalu na velikonočno nedeljo pop. po molitvah in 27. apr. tudi po molitvah. Zelo važno je, da pridejo k temu pouku vsi birmanci. Na Avellanedi bo pouk v nedeljo 20. apr. po molitvah. Spoved za sveto birmo bo v soboto 3. maja na Paternalu od 14—16 ure.

SPOVEJ SE

vsaj enkrat na leto in pristopi k sv. Obhajilu, tako naroča zapovel. Toda taka je tudi potreba človekove duše.

Mnogi so zanemarili svoje duše. Tako hoče hudobni duh, ki hoče duše oropati tistega kar jim je najizdatnejša bramba v boju za zveličanje. Zaslepljeni so, pa se smatrajo verski mlačneži za bolj modre, ker žive brez spovedi, v resnici so pa bili premeteni od zapeljivca, ki hoče vse duše pogubiti.

Nikar tako naprej! Nikar ne pogublajte svojih duš. Križani Kristus nam tako glasno priča, koliko je vredna duša, kako neskončna je cena večne sreče, če je On hotel toliko trpeti, da bi naš odrešil!

Poslužite se milosti odrešenja, ki ga nam deli Jezus po sveti spovedi in svetem obhajilu.

Velikonočni čas traja do 29. junija.

Spoveste se lahko kjerkoli. Saj že dovolj znate po špansko.

Priliko za spoved po slovensko imate v cerkvi sv. Rože: vsako dopoldne celo v nedeljo pa do 9 ure; v soboto po 17 uri. Spovednica je od vhoda na desni strani prva od oltarja.

Vselej pred in po službi božji, ko je maša in molitve bodisi na Paternalu, bodisi na Avellanedi.

V José Ignacio (San Martín 160) žive naši frančiskani. P. Gabriel je Slovenec.

V BERISSO 11. MAJA.

Tudi letos bomo pohiteli tja, da bodo imeli tudi tam naši rojaki priliko za velikonočno spoved in sv. Obhajilo, in da bodo slišali našo prelepo pesem.

Sveta maša bo 11. maja ob 11 uri. Popoldne pa bomo tudi kaj zapeli.

† Karol na Perč je umrla v Selu na Krasu 11. dec. stara 70 let. Šest tednov je bila privezana na bolniško posteljo, z voljnim srcem je prenašala težave, dokler je ni Gospod odpoklical v večna bivališča. Za njo žalujejo 4 hčere, vse poročene. Marija živi v Villi Ballester, por. Perč. Tri so poročene v domačem kraju.

IZ UPRAVE

Prilagamo danes opozorilo za poravnavo naročnine. Uprava in uredništvo se prizadeva, da svojo nalogo kar najbolje spolni. Zato pa prosimo, da se potrudite tudi naročniki in doprinesite svoje prispevke z naročnino in kdor more še kaj več.

Če je komu pomotoma prišel opomin, naj sporoči to in naj se nikar ne jezi. Če pa koga nismo terjali, čeprav je na zastanku, naj pa sam brez tega spolni svojo dolžnost.

Bližnji naročniki prinesite osebno. Lahko poravnate tudi pri g. Laknerju in g. Škrbu. Pooblaščen je tudi g. Zlobec.

Naročniki na Avellanedi izročite naročnino g. Preiningerju.

Oddaljeni lahko pošljete v priporočenem pismu ali pa tudi kar v poštinih znamkah ali pa po denarnem nakazilu (giro postal), ki naj bo naslovljen na imo urednika.

RAJNEMU GOSPODU KASTELICU

S pogrebom rajnega g. Jožeta so bili razni stroški. Obenem je primerno, da se mu postavi tudi spodoben spomenik, da ne bo njegov grob ostal pozabljen. Maršikoga bo zanesla pot tja mimo in bo stopil do njegovega zadnjega počivališča.

Vsi rojaki ste naproseni, da kaj doprinesete v ta namen. Darove pošljite na upravo ali uredništvo D. Ž. Izročite jih osebno g. H. adniku. Pooblaščen za sprejemanje darov so tudi: g. Lakner, Prel. Katarina Cotič.

† 22. marca je bila na Čakariti položena k poslednjemu počitku Sestra Kalista, prva smrtna žrtev hčera Sv. Frančiška iz Dalmacije, katere imajo centralno hišo za Argentino v Tropezonu. Rajna sestra je bila zelo goreča in je največ po njenem prizadevanju bila kupljena hiša v Tropezonu. Naj v miru počiva!

MIROVNI PROGRAM KRŠČANSKIH CERKVA

Poglavarji treh največjih krščanskih cerkva v Angliji, kardinal Hinsley za rimsko-katoliško cerkev, nadškofa v Canterburyju in v Yorku za anglikansko visoko cerkev, in Armstrong za predsedništvo presbiterijanskega cerkvenega sveta, so v "Timesu" objavili skupno pismo, v katerem razlagajo "mirovni program krščanstva". Pismo obsega pet delov, pet vodilnih gesel, ki naj jih civilni državniki vpoštevaajo, kadar bodo sklepali mir, ki naj z ključni selanjo vojno za vedno. Navedena ptera gela, ki so sestavljena v duhu papeževega govora na sveti večer, naj cs.anejo traj a podlaga za mir na svetu. Glasijo sa:

1. Treba jz (dstraniti preveliko) nalenost v razditvi lastnine in bogastva.

..2. Vsak o.rok, brez razlike na svoje krvno poreklo kakor tudi brez c.ara na njegovo družabno p.ripad st, mora dobiti enake možnosti za izobrazbo in za razvoj svojih sposobnosti.

3. Družino, ki je socialna cnota, jz treba vsestraniko lot takšno zaščiti.

4. Človeku je treba vrniti sp znanje, da je vsakdanje de.o, ki ga opravija, stvar božjega poklica in božje volje.

5. Bogastva, ki jih skriva zemlja, naj potanejo spet dar božji, ki je namenjen za vse človeštvo enako, czirajoč se pri tem na sedaj živeči, kakor tudi na bodočo človeške rodove.

Angoški poglavarji k ščanskih cerkva izjavijajo, da naj bi se gornja načela uveljavila v novem družabnem in gospodarskem redu, ki bo nastopil po sedanjih vojni.

Le kaj mislijo ...

Ne vem, kaj mislijo tisti rojaki, kateri so spoved kar čisto zanemarili... Vsi se bolniške postelje boje. In vendar je toliko takih, ki kar silo delajo Bogu, da jih mora obiskati z boleznijo, ker sicer jim niti na misel ne pride, da bi se spovedali. Šele na bolniški postelji, tedaj se spet zbudi zaspana vest... In vendar...

Je sveta dolžnost in globoka notranja potreba vsakega vernega kristjana spovedati se vsaj enkrat na leto in sicer za Velikonoč!

Naj vedo povedati kolikor hočejo izgovorov v svoje opravičilo tisti, ki so ta zakrament in z njim sveto Obhajilo zanemarili, noben izgovor ne opraviči človeka. Sam si je torej kriv, ako njegovo življenje drvi v pogubo.

Ni samo beseda: neizbežna resnica je, da zamré v človekovem srcu življenje božje, ako ni vzdrževano in pomnoževano po svetem obhajilu, ki je božji kruh, kateri daje duši nadnaravno življenje.

Lepo vas prosim, dragi rojaki, da nikar ne zaneimate te svete in tako dobrodejne dolžnosti. Ponižno poklenite k spovednici in se obtožite svojih grehov.

Dobro pripravljeni pristopite k angeljski mizi in pobožno prejmite spet Jezusa v svetem Obhajilu.

Ljubezen je tista, ki nas druží z Bogom. Tisti in samo tisti bo vreden, da bo njegova duša pohitela v nebeška bivališča v naročje večne sreče božje, kateri je ljubil v življenju Boga, kateri je izkazoval svojo zvestobo in hvaležnost Jezusu.

Najbolj enostaven način, kako izkazati Jezusu lepo ljubezen je, pristopiti pobožno k svetemu Obhajilu. Saj to je kakor poljub, katerega damo našemu dobremu Gospodu, ki nam je še večjo ljubezen izkazal, ko nas je s toliko muko odrešil.

On sam nas vabi in kliče: "Resnično vam povem: ako ne boste jedli mesa sina človekovega in pili njegove

krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije moje kri ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan... Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj."

Nikar torej, predragi, ne odlašajte. Vsak naj zase poskrbi dokler nam je Gospod ljubeznjiv s čakanjem, da ne bo prepozno... in da ne bo Bog primoran, dajati trde opomine z — boleznijo in drugimi trdimi preizkušnjami.

Velikonočna idila

Velikonočna Sobota je. Sončno, praznično popoldne kraljuje v dolini, eni od tisočerih v Slovenskih Goricah. Kakor skromna, bela golobica sedi vaška kapelica v sredini cvetočih travnikov. Ob njej pa čuvata stražo dva cvetoča divja kostanja. Mati Božje Milosti pa čaka v njej trpeča srea, kadar pridejo iskat pomoči in tolažbe. V obronke hribočkov pa so se skrili beli domovi. Sadna urevesa so to pomlad bogato razprostrle svoje cvetoče krone nad temi krščanskimi svetišči. Tam od Janezovih pa je smuknil bister potoček, da se poigra s cvetlicami na travniku. Pod kapelico se je skrtil v senco vitkih jelš, koder žubori svojo neizpeto pesem.

V to lepo, svetoče popoldne se je napotila mlada Janezova hči, Tonka, evet vaške mladine. Lep in vesel obraz zaslanja velik jerbas, ki so ji ga mati prvokrat položili na glavo, da ponese k žegnu h kapeli. Danes bodo namreč prišli gospod od fare blagoslavljat velikonočna jedila. Pri kapelici še ni nikogar. Tudi po potih za okrog se ne pokazuje še nobena košara. O, pač; že hitita sosedova Nežka in mala Milica!

"Kaj nosiš, Milica, v tej novi košarici?", jih že od dalec pozdravlja.

"Remenice", odreže mala kratko in v strahu, kakor da ji preti nevarnost.

"Mi boš dala eno, kaj ne, da mi boš?"

Mala se obotavlja.

"Ne bo nič z remenicami, draga Tonka. Naša Milica je zelo skopa z njimi. Kaj si sama? Kje so fantje ostali? Ne bodo pritrkavali?"

"Kako ne! Še možnarje bodo pripeljali. Saj veš, da je samo enkrat Velika noč. Mati so me poslali naprej, da pripravim v kapelici."

Po bližnjici so se prizibali trije z belimi prti pokriti jerbasi. Vukova, Iljeva in Verženčeva jih nosijo.

"Kako lepo in toplo Veliko noč bomo imeli," so se pohvalile med seboj.

"Naš očka so prerokovali takšno, ker so po čebuli na božični večer ugotovili, da bo april suh", se je pohvalila Tonka.

"Vaš oče so dober vremekar", so ji potrdile druge.

"Čujte, kako v Moravskem Vrhu poka!"

"Tudi zvon se čuje. Gotovo, da so gospod že tam", je rekla Iljeva.

"Ne vem kaj delajo naši, da ne prihajajo," je zaskrbelo Tonko.

Med tem so dospete pred kapelico v bogato senco kostanjev.

"Kaj tukaj, v senci bomo odložile," so modrovale med sebo, kako tri Marije ob Jezusovem grobu.

"Komaj čakam, da odložim," je vzdihovala Tonka. "Je precej težko, kaj ne?" je nadaljevala, ko ji je Nežka odvzela breme z glave. "Ali saj za trinajst ljudi

ne bo preveč!" Z visokega čela je prepodila kostanjevo-rjave kodre, ki so ji silili v oči.

"Že gredo, že gredo," je plosknila od veselja mala Milica. Vse so se ozrle proti cvetočemu bregu, od katerega se je odtrgala gruča fantov.

"Tonča še ni?" je vprašala Nežka Tonko nekam zaupno in bojazljivo.

"Še ni prišel. Pisal tudi ni nič, zato mislimo, da bo še danes tukaj. Saj veš, ubogi delavci morajo do zadnjega biti pri delu."

Že sta prihitela najmanjša Janezova: Ludvik in Martinek z dolgo lestvico in jo prislonila ob zid. Kdo pa bi plezal po zidu v zvonik? Med tem so se na vseh poteh in cestah pokazale bele košare. Tudi fantje so že pri delu, saj je pri Moravskem Vrhu že nehalo pokati.

Franček in Metod sta s kladivci splezala v zvonik.

Ciril in Vinko pa bosta "pokala". Malo Janezovo Angeleo je bilo strah že ob tej besedi. Tudi črni pes Branek se je stisnil k njej; Ludvik in Martinek pa sta junaško govorila, da se že nič več ne bojita možnarjev. Starejši je učil mlajšega, naj na veliko odpre usta, ko bodo z velikim pokali, češ, "da ti bobnič v ušesu ne počí."

Vinko je napravil ogenj za kapelico, potem pa je šel Cirilu pomagat nabijati. V vsaki možnar sta nasipala malo smodnika, potem pa sta jih nabijala s koščki opeke in suhega blata. Nabite sta položila na rob ceste, jih naslonila ob opeke, ki sta jih s seboj pripeljala.

"S katerim boš začel? Z najmanjšim? Železo je vroče."

"Z velikim, da se ne bi konji v bližini prestrašili", je modroval Ciril.

"Kočija, kočija!", so prihiteli otroci. Vinko pa je brž skočil po železo.

Tudi v zvoniku je začelo peti in vabiti, tako milo in proseče, da so vsem od ganotja silile solze v oči.

Iz evetočega drevja sta se gnala v diru dva črna konjička.

Ciril pa je prislonil vroče železo k največjemu. Ludvik in Martinek sta stiskala ušesi in mežikala z očmi: "Eden, dva-a-a, tri" — — —

"Bum!"

"Jo-o-o-oj! Jaz glem domov!" je zajokala Angelea in se skrila v Tonkin predpasnik. Martinek pa je vzkliknil: "Uh, kako je počilo! Še usta sem pozabil odpreti!"

"Pripravi se! Zdaj bo zopet!" Bum — se je razlegalo po dolini. V zvoniku pa je pelo in vabilo. Sedemkrat je počilo — vsakikrat slabejše. "Zdaj ne bo več pokalo," je prišla tolažit sestričo Anica, ki je pred par dnevi prišla iz mesta na velikonočne počitnice. "Glej", ji je dejala "vseh sedem možnarjev se je že prevrnilo" in ji obrisala solzno lice in moker nosek.

"Gospod kaplan so! Gospod kaplan!", je veselo poskočil Martinek svojemu šolskemu prijatelju nasproti. Tudi očka Janez, kot predstavnik vasi, so pristopili h kočiji, ko sta vranea obstala. Gospod pa so ves domač in preprost skočili iz nje: "Kakor nevesto ste me dočakali! Veseli vuzem, ljudje božji, in debeli hren!", so se pošalili.

Zbrani so se nasmejali in voščili enako, gospod pa so že bili pri Angelci: "Boš mi dala eno remenico, ti, mala? Eno rdčo, kakor tvoje krilce, boš?" in jo potresel za mali mehki nosek.

Mala pa je hudo premerila gospoda, da so takoj vedeli, koliko je ura, pa so že odhiteli v kapelico.

Očka Janez so prižgali sveče, a Martinek se je že gospodu ponudil za ministranta.

Kristus nas uči trpeti . . .

"Kaj misliš, da jaz ne bi vedel podržati to malo vode" se je muzal Ludvik bratu. Matere in dekleta pa so odkrile prtičke na jerbasih in košarah, da božji blagoslov pride do pisanih jajčk, debelih plečet in dolgih klobas, belega in mehkega "presmeča" in hudega hrena.

Martinek pa se je tako močno zagledal v to pisano bogastvo v košarah, še hipnotiziral bi jih, ko bi vedel to modrost, da je pozabil na svojo ministrantsko dolžnost. Potem pa je le Ludvik podržal "to malo vode".

Gospod pa so izmolivši obredne molitve naredili velik križ z blagoslovljeno vodo čez dobrote božje in sklonjene glave. Potem so odložili roket in odhiteli.

Zopet je v zvoniku zapelo in sedemkrat zabobnelo, vsakikrat močnejše. Pisane množice z belimi košarami pa so se razbežale po cvetočih travnikih in belih cestah. Božji blagoslov in praznično razpoloženje pa sta napolnila vso evetočo dolino.

Zadnja sta ostala očka Janez in Anica. Saj je treba zapreti kapelico in leseno ogrado pred njo.

"Očka, kako lepa je pri nas Velika noč," je žvrgolela, ko sta počasi stopala po mehki poti. "Nikjer in nikdar mi ne bo tako lepo pri duši, kakor mi je danes! Drugo leto je gotovo ne bom več praznovala z vami, očka!" in se močnejše oklenila očetove roke.

"Dobri Bog bo tudi v tujini mislil na tebe, ljubi otrok," ji je dejal skrbeče in se zagledal v zeleni gozd nad evetočo domačijo.

Tudi Anica se je zamislila in zagledala v cvetoče travnike tam čez potok in še dalje ji je hitelo oko — vse tja do bele ceste, ki jo je že tolikokrat odvedla v mesto, pa, glej, zopet privedla k ljubemu očku.

— Zdi se mi, da me bo enkrat odpeljala za vselej, — je mislila in se zagledala v človeka, ki se je z bele ceste spustil med travnike.

"Če to ni Tonč, pa ne vem, kaj bi rekla", je iznenađena dejala in prebudila očeta iz njegovih misli.

"Kaj praviš? Tonč?", se je razveselil.

"Je, je! Tonč prihaja, Tonč!" in stekla kar počez travnika bratu nasproti. Tudi oče ji je počasi sledil.

Onkraj potoka med travniki sta se srečala.

"Kaj si doma, Anica?" jo je pozdravil brat, ko je vsa zasopljena padla v njegov objem. "Nisem vedel, da boš doma, pa nisem nič mislil na tebe, ko sem kupoval — — —"

"Kar nič naj te ne skrbi to," ga je prehitela v stavku. "Veš, srečna sem ob misli, da smo prav vsi doma. Hitiva! Glej! Očka nas čakajo ob potoku. Ravno

se vračava z blagoslova od kapelice.”

“Očka so?”

S težko, izdelano roko si je zasenčil oči, ker so mu sončni žarki nagajali in se zagledal v očetovo postavo.

“Kako mlad so še naš očka, kaj ne, mi pa smo mu že vsi čez glavo.”

“Kakor da jim ni trpljenje in delo vsakdanji kruh. Tudi mati se še dobro drži, hvala Bogu.”

“Čakaj, Tonč! Bova še tezo nabrtnika bratski razdelila!”

Vzela sta ga med sebe v roke in v veselem kramljanju hitla čez pojoči travnik. V daljavi se je slišalo pokanje.

“Vesela Velika noč, očka!”

“Bog jo daj! Bog jo daj! Saj imamo lepo vreme!”

“Bog te živi,” mu je krepko stisnil desnico, ko je prešel čez ozko brv stisnjene Turje.

“Kako se imate, kaj, očka,” je hitel Tonč dalje.

“Hvala Bogu, vidiš, zdravi smo vsi!”

“Moramo hiteti, če hočeš z nami k vstajenju,” ju je opominjala Anica.

“Kdaj pa je?”

“Ob šestih!”

Domači pa so že opazili gosta, ker se je za čas nabralo ljudi ob plotu, ki deli dvorišče od ceste. Martinek in Ludvik pa sta že tekmovala za prvenstvo čez travnik.

Koliko prisrčnega veselja je bilo ob bratovem prihodu. Kakor da je prišel kralj.

“Mati! Kje pa imate vuzemsko pleče?” je zaklical Tonč še na pragu, tja notri v kuhinjo.

“Kaj vprašujete po pleču? Mi se bomo danes po stari navadi postili,” se je oglasilo nejevoljno v kuhinji. Vendar so ob nenevadnem glasu prišli pogledat, kdo hoče vendar delati nered v hiši.

“Joj, Tonč! To si ti?!”

Že sta se srčno pozdravila.

“Ravno prav si prišel na vstajenje!” Pa se je spomnila še večje krščanske dolžnosti in je nekam boječe vprašala:

“Kaj pa je s sv. Spovedjo?”

“Še sem grešnik, mati! Ali ne bojte se! Te dni bom doma uredil račune!”

Pa se je že od nekod prikradla Angelea:

“Kaj si plinesel, Tonč? Kaj je tu notli?”

“Ah, še tebe nisem pozdravil! Veš cukelčka, cukelčka”, jo je ljubeznjivo pritegnil in visoko do stropa dvignil in jo obdaril z zavitkom, ki ga je privlekel iz žepa.

“Kako si zrastle! Na! Zdaj pa beži in se skrij, da ti Martinek ne vzame!”

Pa je že odskakljala pred hišo vsa srečna.

Potem pa so v veselem čebljanju praznili nahrbtnik!

“Za vsakega imam nekaj”, se je hvalil brat.

“Za očeta eno srajco za praznik!”

“Mati! Ta siva ruta je za vas; mislim da sem pogodil vaš ukus, kaj ne?”

“Bog ti plačaj! Res si kupil po moji volji!”

“Tudi tebi, Tonka, eno. Ali glej, da se ne boš pri procesiji ozirala nazaj!”

“Ciril! Za tebe pa je ta škatlja cigaret, da boš vedel, da sem ti brat!”

“Oho! Kaj takšnega še niti sanjal nisem. Si mi res brat in pol,” ga je pohvalil.

“Ne zamujajte preveč časa. Če ne, boste prišli na Amen”, opominjajo mati, ko so iz peči vzeli belo pogačo, in jo ponudili Tonču.

Kmalu so se otroci izgubili v gozdu nad hišo, oče in mati z malo Angeleo pa so šli obskrbovat živino.

Pri fari je že vse živo. V goricah nad šolo pokajo možnarji. V tretjič je zazvonilo s tremi zvonovi. Naši so še prišli ob pravem času, tako, da sta Tonka in Anica še mogli priti med peve.

V dolgi procesiji ob petju, glazbi, cingljanju in pokanju je verno ljudstvo častilo svojega, od mrtvih vstalega Zveličarja okrog cerkve vse do mraka, ko so se na nebeški modrini prižgale prve zvezdice, a po okolnih bregovih zažareli prvi kresovi.

V vsakem srcu je pelo “Aleluja! Gospod je res vstal”, ko so se po končanem obhodu razkropili po potih in cestah.

Na razpotju v dolini tudi kurijo kres. Še kako visok je in živahen! Pa saj so Janezovi fantje tri dni kopali v gozdu stare panje. Še par prav smolnatih so našli.

Ob kresu po starodavnem običaju sedijo sosede in sosede; mládna pa skače, poje, vriska, smeje — — —

“Kje pa so pirhi, dekleta?” se je ojunatil Brunčev Franc iz Vrhovnjaka.

“Tonka, si ga prinesla?”

“Seveda sem! Ali ga dobiš, če me vloviš!”, pa je že izginila. Tudi Franc ni čakal.

“Odpni jopič, če jo misliš ujeti!” so vpili za njim ostali in se smejali.

Čez malo časa se je pokazal ob svitu ognja lovec — toda brez srne.

“Smo ti rekli, da je ne vloviš”, so ga dražili.

“Pa je res kot srna”, je dejal ves spehan in se vsedel na klop k ognju.

Še dolgo v noč se je razlegalo velikonočno veselje po dolini. Pa še drugo in tretjo noč so se zbirali mladi in stari ob kresu.

Desetnica.

Pergamino,

Čenj. gosp. Janez!

Predvsem prav srčne pozdrave. Naznanjam Vam, da se nahajam prav dobro. Pretekli teden sem bil operiran na nervio frénico, leva stran, in upam, da ta operacija nekoliko pospeši moje ozdravljenje.

Od zadnjega “Duh. življenja” sem dobil kar dve številki, Vašo in od oč. sester. Ker tudi “Slov. list” dobivam, čitam vse novice, ki se v našem izseljenskem življenju dogajajo. Torej na Avellanedi je za nadalje isti odbor. Saj tudi boljšega predsednika ne bi mogli najti, in ki je tam blizu. In povprečno isto se lahko od vseh drugih odbornikov reče.

Č. g. Janez! Zanima me kdo v “Slov. listu” o avellanedskem društvu sporočuje ter se podpisuje —jis—. Bi mi lahko to sporočili,

Kako Vam kaj gre? Vsikdar napreženi kot človek, ki na dveh straneh služi, “dvema gospodarjema”: župniku in nam Slovincem. Samo da Vam ta drugi gospodar Vaše delo le slabo ali pa nič ne plača.

Gosp. Janez: Prosil bi Vas prav iskreno, da mi pošljete nekoliko od letošnjih Mohorjevih knjig. Na posodo seveda. Vam jih v najkrajšem času vrnem. Rad bi namreč poznal eksponente slovenske sodobne literature.

Predno postavim zadnjo piko, pozdravljam prav iskreno Vas ter vse bi so Vam ljubi in dragi. Sporočite moje pozdrave tudi oč. sestram in gosp. Cirilu in vsem. Z Bogom!

Andrej Lah.

Yo no confieso

Primero, por que no tengo ningún pecado.

¿Y segundo?

¡Porque es una invención de los curas y tercero: porque no quiero...!

Motivos de sobra ¡verdad!

Sin embargo el único que vale es el último: porque no quieres, ya que los dos primeros no son más que tontos pretextos.

A ver pues como están las cosas realmente.

¡Que no tienes ningún pecado!

¡Vamos hombre! Sería una cosa muy buena esta.

Pero más bien estarás quizás confundido en el juicio acerca de lo que es pecado. ¿No serás acaso uno de aquellos que afirman de no haber robado ni matado?... Pero ni ellos se atreven, de ir más adelante con aquellos "no"... Para que no tengas dificultades en examinar algo mejor tu conciencia he aquí algunos pecados que manchaban los corazones en el tiempo de San Pablo, que por supuesto hoy día no serán imposibles: "Manifestas son las obras de la carne, que son: adulterio, fornicación, inmundicia, disolución, idolatría, hechicerías, enemistades, pleitos, celos, iras, contiendas, disensiones, herejías, envidias, homicidios, borracheras, banquetes y cosas semejantes a estas, de las cuales os denuncio, como ya os he comunicado que los que hacen tales cosas no herederán el reino de Dios" (Galatas 5, 18—22). Pero hay que saber que en los tiempos refinados actuales la maldad humana tiene otros modos más de manchar el corazón. A ver si después de reflexionar bien todo esto, ¿todavía puedes sostener que estás sin pecado? Con engañarte a ti mismo las cosas no se arreglan, porque Dios examinará también lo oculto de tu corazón.

Eso de la "invención de los curas" ¿qué te parece? ¿No podrías explicarte un poco más exactamente? ¿Cuándo fué? ¿Quién?...

Yo, por lo contrario, puedo darte la persona y el tiempo; por si tienes ganas de saberlo: Fué el mismo día de la **Resurrección de Nuestro Señor Jesucristo**. Fué El mismo. Resucitado de la muerte apareció a los apóstoles y después de haberles dado la alegría de su aparición continuó: "Paz a vosotros. Como me envió el Padre así yo también os envió. (Soplando en ellos continuó): Tomad el Espíritu Santo. A los que remetiéreis los pecados les son perdonados; a los que les retuviéreis serán retenidos" (San Juan 20, 21—24).

Contra eso no hay más argumentos... a no ser, que seas un incrédulo, un apostata de la religión de Jesucristo....

Jesucristo mismo instituyó este sacramento, para que la creatura humana, tan inclinada hacia el mal, tenga un modo como librarse de la carga de sus pecados. Jesús les perdonaba en aquel entonces. El no está más visiblemente entre la humanidad. Pero los mortales tenemos las mismas inclinaciones malas, las mismas tentaciones y seducciones demoníacas. Hoy día también necesitamos el modo de lograr la paz de la conciencia; Jesús resolvió esta dificultad con la institución del Sacramento de la Confesión.

Buen tonto sería aquel sacerdote que impondría una carga tan ingrata al clero. Y créame que la oposición sería tan grande que jamás los sacerdotes la aceptarían. Solo la institución divina y el bien espiritual inmenso que produce, puede obligar a los confesores a aceptar una cosa tan molesta como la confesión: que-

Rajni nadškof dr. Jeglič med Slovenci. Skoro vsem navzočim je podelil on sv. birmo. — 4. MAJA bomo imeli sv. birmo tudi na Paternalu.

dar agobiado largas horas en el confesionario, aguantar el mal olor de muelas podridas, de intestinos enfermos, soportar los modos molestos de los penitentes, "discutir con los rebeldes, convencer a los ignorantes, llorar con los apenados... ¿quién tendría el interés personal de intervenir en estas y otras cosas más?

Solo el bien incomparable que proporciona la confesión a las almas redimidas con la Sangre de Jesucristo y la institución divina pueden explicar la existencia del Sacramento de la Penitencia.

No quieres.

Dirías que no necesitas la Confesión, que no te gusta revelar tus defectos a un hombre pecador como tú; que te confiesas con Dios....

Eso de "confesarse con Dios"... ¿Qué cosa más interesante! Para que necesita Dios tu confesión. ¿Acaso El no conoce tus pecados mejor que tu mismo? Y, siendo franco contigo mismo ¿es verdad que te confiesas con Dios y cuando lo haces?... Lo cierto es que te falta la humildad de hacer una buena confesión, porque el demonio sabe muy bien que el cristiano que confiesa con frecuencia está demasiado armado para que él podría llevarlo a las ruinas; por eso te obsesiona con el espíritu de orgullo para impedir que te confieses.

Este es el motivo verdadero y el único, por qué muchos han abandonado el remedio tan grande del bienestar espiritual que es la Confesión.

No es que tuvieses motivos objetivos para no confesarte. Lo cierto es que los tienes subjetivos.

Son dos y nada honrados:

Primero es el orgullo. No quieres humilarte. Te da vergüenza de lo que dirán aquellos, tus conocidos que son más descreídos que tú mismo. Tu quieres quedar "fiel" a tus palabras proferidas en la presencia de ellos. Te has burlado de la confesión; ahora quedarías mal en los ojos de los demás. Tantas veces sostenías que eso puede ser bueno para las mujeres, pero no para el hombre...

Segundo es la cobardía. Te falta el valor. Dices o solo lo piensas: "Más tarde. No digo que no..." Y es, porque por respeto humano no tienes valentía, de hacer lo que sabes tu bien y tu deber. Viviendo entre la muchedumbre de los que no practican la religión no quieres que te claven el "beato". Pero también en eso te dió Jesucristo una palabra muy determinada: "Cualquiera pues quien me confesara delante de los hambres, lo confesaré yo también delante de mi Padre que está

Pravi Kristusov obraz

Kmalu bo 2 tisočletji, odkar se izgovarja sveto ime našega Gospoda Jezusa Kristusa. Že tedaj, ko so ga Judje imeli med seboj, so bila mnenja needina. Sami evangelisti nam o tem pričajo. Takole poroča sv. Janez: "O prazniku so ga iskali in govorili: kje je? In bilo je zaradi njega veliko govorjenja med ljudmi. Nekateri so govorili: "dober je"; drugi pa so trdili: "Ni. Temveč ljudi zapeljuje".

Ko je nato Jezus stopil med to množico in so ga videli ter slišali njegove lastne besede, so množici padli vsi predsodki proti njemu. Posebno je uplivalo nanje to, da se ga nihče ni upal lotiti, čeprav je bilo javno znano, da ga hočejo farizeji umoriti.

"Bo mar Kristus, če drugi pride, mogel storiti več čudežev, kot jih dela ta?" tako je sodila vsa množica.

In še prav tisti hip, so prišli poslani od judovskega starešinstva, da Jezusa zgrabijo; pa spet nihče ni upal stegniti roke. Jezus pa je rekel: "Še malo časa bom med vami in pojdem k njemu, ki me je poslal"...

Služabniki so se vrnili brez Jezusa. "Zakaj ga pa niste privedli" so jih vprašali. Oni pa so odgovorili: "Nikoli ni noben človek tako govoril kot ta"...

Jezus je pa znova spregovoril in učil: "Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne hodi v temi, ampak ima luč življenja".

Na ugovor, da njegovo pričevanje ni veljavno, ker pričuje sam o sebi, je zavrnil farizeje: Nisem sam, ki pričam o sebi, kajti Oče priča o meni... Če ne verjame te meni, verjemite čudežem, katere sem storil pred vami. Če bi ne videli čudežev, bi greha ne imeli. Tako pa vaš greh ostane..."

Takole nam evangelist sveti Janez v vsej dramatičnosti stavlja pred oči podobo Gospodovo, kakor je on sam bil neštetokrat priča njegovih nastopov bodisi med preprostimi ljudmi, bodisi med njimi, ki so ga prosili pomoči, ali pa tudi med onimi, ki so ga skušali ujeti v besedi.

Kakor so bili takrat eni z njim, drugi pa proti njemu, tako se dogaja skozi vse čase. Pa bi se motil tisti, kdor bi menil da imajo proti njemu kake utemeljene vzroke.

Nikdar ni dal zato povoda On in ga ne daje danes. Vzrok za nasprotovanje do Gospoda je On sam prav dobro označil: Proti Njemu so tisti, kateri so v lastnem sreju izprideni, ki so hudobni, ki so otroci teme, — ali pa tisti, ki ga ne poznajo.

Poleg nevednih — ki so pa prav velikokrat med takimi, ki se imajo za učene, a v božjih stvareh so pravi ignorantje — poleg takih so samo malopridni ljudje Jezusovi sovražniki.

Takole pravi On sam: "Kdor v me verje ne bo sojen. Kdor pa v me ne verje, je že sojen. Obsodba pa je zato, ker je prišla na svet luč, pa so ljudje bolj ljubili temo kot luč, zakaj njih dela so bila hudobna. Kajti vsak, kdor dela hudo sovraži luč in ne hodi k luči, da bi se ne spričala njegova dela. Kdor pa dela resnico, hodi k luči, da se razodenejo njegova dela, ker so bila v Bogu storjena". (Jan. 3, 18—21).

Kakor hudodelec postrani gleda sodnika, ker dobro ve, da bo njegova dela obsodil in mu odmeril kazen, tako je tudi z brezbožnim človekom, ki mrzi Boga zato, ker bi bilo njemu ljubše, če bi Boga ne bilo in ga zato taji in mu nasprotuje.

Kdor išče, ta najde... Tudi Jezusov pravi nauk je lahko najti, če se človek le malo potruji. Štirje evangeliji ga tako lepo podajajo, da ni treba nobene učenosti. Samo ponižnega srca je treba.

Božja Previdnost pa je poskrbela še za nove dokaze, s katerimi hoče pokazati resnico svetega evangelija in Jezusove besede tudi današnjemu veku. Brezbožnemu Renanu, ki je zlohотно hotel potvoriti evangeljska poročila, je božja modrost postavila nasproti glasen dokaz: Pokazala je pravi Jezusov obraz in sicer obraz bičanega, križanega, prebodenega in od mrtvih vstalega Zveličarja.

Kristusovo obličje — na fotografski plošči.

Tehnični napredek modernega časa je doprinesel marsikaj tudi k potrditvi božje resnice.

Od nekdanj je bila goreča želja prijateljev Jezusovih, da bi spoznali resnični Jezusov obraz. Toda pri vsej lepi želji je trezna znanost morala priznati, da je najstarejša slika Kristusovega obličja iz 8 stoletja. Ustno izročilo je trdilo tudi, da je sam evangelist sv. Luka bil slikar in je naslikal Jezusa... Toda ni bilo mogoče dobiti ne slike ne nobenega dokaza za njen obstoj.

Kot dragocene svetinje so hranili "Veronikin prt" v katerega je Kristus vtisnil svoje obličje. Toda teh prtov, kakor tudi mrliških, v katerega so Križanega zavili, je bilo vse preveč. Najmanj 5 so jih poznali.

Posebno priznanje je užival tak mrliški prt v Turinu, ki se imenuje **sveti sindon**. Hranil se v cerkvi sv. Janeza Krstnika.

Zgodovina tega prta ni prav dobro poznana. To se

en los ciclos. Y cualquiera que me negare delante de los hombres le negaré yo también delante de mi Padre" (Mat 10, 31—32).

No hay ni motivos, ni razones que detengan a uno de cumplir con el deber cristiano de confesarse por lo menos una vez por año. Todo no es más que una apariencia, un engaño. El eterno enemigo de la dicha del hombre, el demonio, condenado a la perdición eterna, quiere arrastrar también al hombre a la misma condenación. Ya que él sabe muy bien la eficacia del sacramento de la Penitencia en la lucha contra el mal demoníaco, por eso mueve todas las fuerzas, para desarmar a sus víctimas y plegarlas así irremediabilmente a sus planes infernales. Todos los razonamientos de los cuales se valen los católicos para justificar su alejamiento del confesionario, no son más que otras tantas trampas del eterno enemigo de las almas inmortalies. El

entiende muy bien de aprovechar todas las inclinaciones humanas: orgullo, sensualidad, comodidad, ignorancia, codicia, egoísmo... que son otros tantos aliados del tentador, tanto más peligrosos porque deslumbrando con los gustos sensuales, traidores de la única dicha verdadera, que solo puede conseguir el corazón que vive en la paz con Dios marchando por el camino de la virtud.

Jesucristo mismo mandó la confesión como el medio normal de conseguir el perdón de sus pecados. El sabía bien por qué. Ahora ya no hay motivo para discusiones. Aquel quien no quiere renegar de su religión y renunciar a su dicha eterna debe humillarse confesando sinceramente sus faltas; ya tiene Jesús preparadas las palabras consoladoras: "¡Vete en paz! ¡Perdonados son tus pecados!"

¡Hazlo bien y verás que contento quedarás!

ve, da je v Turinu že 500 let.

Božja Previdnost pa je posegla na poseben način vmes in preskrbela svetu posebno presenečenje.

1898 v mesecu maju, ko je bila ta češčena relikvija Jezusovega trpljenja izpostavljena na ogled pobožnim vernikom, je tudi prišel nekdo s fotoaparatom in slikal prt.

Sveti sindon je fino platno 4.36 m dolgo in 1.10 m široko. Že močno orumenela tkanina kaže dve zabrisani podobi človeškega trupla. Sodili so, da je bilo tisto nekoč prava slikarija, ki je s časom obledela.

Česar ni moglo videti človeško oko, to je pokazala fotografska plošča. One zbledele črte je fotografski posnetek na veliko začudenje prikazal kot zveste negative telesa, ki je bilo v tkanino zavito in je odtisnilo svoj lik.

Odkritje je zbudilo veliko pozornost. Mnogi strokovnjaki so sedvignili, da ugotovijo kaj je na stvari. Eni so hiteli v Turin z željo, da dokažejo iz tega odkritja resnico evangelijskega poročila, drugi pa so bili prav tako polni vneme, da bi postavili na laž trditve o Kristusovi podobi.

Odtiski Kristusovega telesa

Preiskavanja so nepobitno dognala, da sta obe podobi prava in zvesta odtiska telesa, ki je bilo vanj zavito. Po dolgotrajnih študijah in poskusih se je dognalo, da je bilo telo zavito največ tri dni. Če bi bilo zavito več, bi odtiski ne ostali več samo obrisi, marveč bi bili le madeži. Če bi bilo pa manj kot 24 ur, bi se odtisi ne mogli napraviti. Tako je dognala komisija več izvedencev, ki so zadevo preiskovali z uporabo vseh modernih pridobitev kemije in anatomije.

Rezultat je bil tale: Slika, ki so jo posneli iz fotografske plošče, je predstavljala, da je bilo zavito v tkanino človeško telo, ki nosi sledove ran križanega na rokah in nogah, bilo je razbičano, ima rano na desni prsni strani, in sledovi trnjeve krone so tudi vidni. Tkanina je bila prepojena z mrliškiimi mazili. Vse to so podatki, katere je potrdil tudi svobodomiseln profesor pariške akademije znanosti M. Ivo Delage, kar se je zgodilo javno 29. aprila 1902.

Točno se da ugotoviti, da so bile roke pribite ne

skozi sredo dlani, temveč bliže zapestju. Vidijo se sledovi krvi, ki je tekla v dve smeri: glavna vertikalno na tla, druga pa se vleče v smeri podlakti.

Prav tako je točno mogoče ugotoviti, kako in kje so bile prebodene noge, ki so bile pribite brez opore in prebodene tako, da ni bila prebodena glavna žila, ker bi sicer Gospod prehitro izkrvavel.

Stran je bila Gospodu prebodena med petim in šestim rebrom na desni strani in sicer je bila zabodena sulica iz višje stoječega mesta ne od tal. Moral je biti vojak na konju. Evangeljsko poročilo, da je pritekla kri in voda, je dobilo prav s to ugotovitvijo tudi svoje potrdilo.

Njegov obraz.

Največjo pozornost je pa zbudilo Jezusovo obličje, ki ga kaže odtis na prtju in še boljše fotografski negativ. Obraz je velik in čudno lep in mil. Kaže mogočnost in ljubeznjivost, moč in vdanost, veličino in ponižnost, resnobno žalost in pod zagrinjalom smrti se očituje notranje življenje. Vse poteze so znatno povečane, kar je povsem v skladu z okolnostmi, ker je bila tkanina položena čez obraz, na katerem je bila debela plast dragocenega mrliškega mazila. Saj poročajo evangelisti, da so porabili 30 kg mazil. Prav to je posebno značilno, kako se je mogel ta odtis tako lepo izvršiti in so poskušali in 40 letni študiji sedaj stvar pojasnili do zadnje podrobnosti in s tem dokazali, da je pristen sveti prt in tudi kake so bile okolnosti Jezusovega križanja.

Slika kaže krepko brado in dolge lase, kakor jih nosi Gospod na vseh slikah.

Rekonstrukcija Jezusovega obličja na podlagi vseh podatkov, katere nudi ta sveti prt potom fotografske plošče, nam podaja pravi obraz Kristusov, ki je pa na čudovit način enak onemu na starih slikah, ki so ohranjene iz davnih stoletij. Prav malenkostne so razlike med Kristusom, ki ga je naslikal Leonardo da Vinci pri zadnji večerji in tem, ki ga je reproduciral slikar Capelle po turinskem prtju.

Znanstveno je sedaj dognano, da je vsaka prevara izkjučena. Fotoaparatus je prinesel veliko veselje vsem, ki Gospoda ljubimo, ker nam je odkril pravi Gospodov obraz.

Gornja slika kaže Kristusov obraz, kakor ga je posnela fotografska plošča iz svetega Sindona v Turinu. Obraz je le malo različen od te spodnje slike.

El Verdadero Rostro de N. S. Jesucristo, conservado en el Santo Sindono, la mortaja, en la que fué envuelto el cuerpo del Crucificado.

Fuó un descubrimiento de la placa fotográfica. Lo que el ojo humano no pudo ver ella lo puso de manifiesto en 1898.

Una comisión compuesta de creyentes y de incrédulos trabajó durante 40 años y recién ahora, a base de todos los medios técnico-científicos, se llegó a una conclusión fija, declarando la autenticidad del Santo Sindono y del verdadero Rostro de Jesús, que representa el cuadro de arriba.

La reconstrucción del Rostro de N. S. Jesucristo según la revelación de la foto tomada de la mortaja llamada Santo Sindono, nos ofrece el Rostro verdadero de Jesucristo, que se asemeja del todo a aquel de los antiguos cuadros que se conservaron desde siglos atrás hasta hoy día. Mínimas son las diferencias entre el Cristo de Leonardo de Vinci en su cuadro "La Última Cena" y éste que reprodujo el pintor Capelle según la mortaja Santo Sindono que se guarda en Turin.

La reconstrucción del Rostro de N. S. Jesucristo según la revelación de la foto tomada de la mortaja llamada Santo Sindono, nos ofrece el Rostro verdadero de Jesucristo, que se asemeja del todo a aquel de los antiguos cuadros que se conservaron desde siglos atrás hasta hoy día. Mínimas son las diferencias entre el Cristo de Leonardo de Vinci en su cuadro "La Última Cena" y éste que reprodujo el pintor Capelle según la mortaja Santo Sindono que se guarda en Turin.

Cvetje na svežem grobu

Ravno leto je minilo, ko smo dobili žalostno vest, da nam je Aconeagua vzela gospoda Kastelica. Lani 17. marca smo dobili potrjeno novico, da ga ne bo več nazaj. Letos prav isti čas pa so planinci odkrili njegovo truplo.

Prva poročila o njegovem najdenju smo dobili 20. marca. Negotove časopisne vesti so nam bile verodostojno potrjene, ko smo dobili tudi brzojavko od rojaka Ludovika Mahničarja, ki živi v Puente del Inca. On je javil, da so našli in prinesli Kasteličevo truplo v Puente del Inca. Enako brzojavko je dobil tudi Link, ki je bil vodja ekspedicije s katero se je g. Kastelic izgubil. Njemu je javil novico Semper, eden najbolj večjih hribolazcev, ki je bil lani 7. marca poslednji, ki je z g. Kastelicem govoril v šotoru, postavljenem na 6850 m. Tam je poslednjič prenočil in naslednji dan domnevno poskusil sam pot na vrh Akonkogue. Semper je bil tudi letos med izletniki na Akonkagui in je mogel najbolj zanesljivo spoznati najdeno truplo, ker je vedel, kakšno obleko je imel g. Kastelic na sebi.

Neskladnost časopisnih poročil torej ni več mogla omajati zanesljivega dejstva, ki ga je 22. marca tudi potrdila ogledna komisija, ki je prišla v Puente del Inca, kjer je bilo truplo na mrtvaškem odru v kapelici.

Truplo so našli takole: Mendoški alpski klub je organiziral ekspedicijo, ki jo je vodil na Akonkaguo podporačnik Huerta. Njihov napor je bil brezuspešen. Med tem pa je poganjač Cáceres imel na skrbi mule in z njimi je zašel na mesto, kjer je odkril človeško truplo. Hitro je obvestil o tem ekspedicijo. Pohiteli so na mesto, ki ni posebno daleč v stran od Plaza de Mulas. Leži nekako na sredi med vrhom Akonkogue in Plaza de Mulas v višini 5700 m. Tamkaj so našli truplo v vojaški obleki in ležeče na trebuhu z razprostrtimi rokami. Truplo je bilo v ledu. Bilo je močno očrnelo. Obleka je bila prav dobro hranjena. Truplo ni kazalo zelo velikih poškodb. Na levem licu in pod ušesom je bila vidna rana.

Iz višine je prinesel truplo najbrže plaz.

Truplo so nato naložili na mulo in ga zanesli v Puente del Inca. Vsi, ki so poznali rajnega g. Kastelica, so takoj spoznali, da je truplo njegovo.

VELIKA NOČ

S kakšnim veseljem smo pričakovali Veliko noč kot otroci in še vedno nam je zaželjena. Nekaj nas pa vendar moti v tej deželi: z Veliko nočjo se nam je doma bližala tudi vesela pomlad, ki vse poživi in razveseli, tukaj pa se nam bliža pusta zima.

Za Velikonoč so drdrali šivalni stroji. Tudi nova obleka naj bo izraz veselja nad Odrešenjem in Kristusovo zmago; naj bo izraz očiščenega srca, da bo Vstajenje še bolj veselo.

Naša dobra mama je imela kaj opravka. Saj je moralo biti vse čisto, vse prenovljeno, vse pospravljeno; in s koliko ljubeznijo se je vrtela v kuhinji, da bo Kristusovo vstajenje tudi praznik na mizi. Naredila je pa red tudi v naših srcih. — Kako usodno je za marsikoga, ker ni tukaj skrbne mame, da bi ga opozorila na potrebo njegove odrešene duše. Vsi kateri jo imate še živo, se bo na Velikonoč pri sv. Obhajilu spomnili na vas, svoje drage otroke. Kako bo srečna, če se bomo tudi mi spomnili nanjo pri božji mizi v svetih velikonočnih dneih.

Naj bo tudi tukaj naša Velikonoč tako, da bo v

21. marca zjutraj je prišla tudi brzojavka od dr. Serdoča, salezijanskega ravnatelja v Mendozi, ki je naš rojak in je bil prijatelj rajnega g. Jožeta. Vprašal je g. Serdoč, kaj nameravamo napraviti s truplom in da naj takoj odločimo.

Po daljšem prevdarku in posvetovanjem z nekaterimi sem spoznal, da je najprimerneje pokopati truplo v Puente del Inca, na pokopališču, kjer počiva že cela vrsta tistih, ki so našli smrt na Akonkagui. Amerikanci, Angleži, Nemci, Švicarji, Čilenci... Med njimi bo imel svoje poslednje počivališče tudi naš planinec gospod Jože, ki je tako zelo hrepenel po gorah in ki naj počiva tudi v njihovem gorskem pokoju.

Telefonično sem pooblastil dr. Serdoča, da naj on poskrbi vse potrebno za primeren pogreb.

Gotovo bi bila naša želja, da bi počival med tistimi, ki jih je toliko pokopal na Čakariti... Toda, kako premagati resne težave, kajti s prevozom so združeni ogromni stroški, ki jih mi ne zmremo tako lahko v sedanjem kritičnem trenutku. Nadalje je velika neprijetnost tudi v tem, ker je s takim prevozom tudi toliko raznih formalnosti, da kar zlepa niso vse izvršene in bi se tako lahko zgodilo, da bi nam truplo pripeljali ne da bi bilo mogoče obvestiti pravočasno našo javnost in bi ga naazdne zakopali le tako, da bi malokdo vedel kdaj in kje. In še to je tudi stvar, ki je potrebna prevdarka: vsakih pet let grobove prekopljejo in tako bi bilo treba vedno imeti to skrb in kdo ve, če se ne bi v brezkončni kameniti groblji na Čakariti njegov grob ne zgubil tako, da bi niti ne vedeli zanj.

Zato smo presodili, da je gotovo primerneje, naj počiva tamkaj v mirnem gorskem zatišju, nekaj sto metrov odmaknjen od drveče ceste, ki veže Argentino in Čile. Marsikateri prijatelj planin bo postal nad njegovim grobom in zmolil zanj očenaš.

Pač pa bomo poskrbeli, da mu postavimo primeren spomenik, ki bo lahko 500 let pričal o idealnem slovenskem duhovniku, velikem ljubilecu planin, katerega zemeljski ostanki tamkaj počivajo. Tamkaj ne bo nihče prekopaval njegovega groba, temveč bo mirno čakal dneva svojega poslednjega vstajenja.

22. marca so ga položili k zadnjemu počitku. Na grob pa so mu položili venec nageljčkov v imenu Slovence. Za dostojen pogreb je poskrbel rojak dr. Serdoč. Naj v miru počiva!

veselje našim dobrim starišem, ki so morda že rajni! Saj je naš Zveličar toliko storil za naše duše. Naj ne bo njegovo trpljenje izgubljeno!

Kadar grem k slovenski službi božji, upam da bom srečala tam kako prijateljico, ali domačinko; pa je upanje prazno. Ni časa za to! Človek bi se zjokal! Matera in dekleta, kaj se vam zdi?! Ali res nimate za svojo dušo in za Boga niti ene urice, enkrat na teden, ali vsaj na 14 dni? Ali ste res izdale in zavrgle vse, kar Vam je dala ljubeča mati in učil skrbni oče?

Ne daj Bog, da bi tudi tvoja modrost zašla tako daleč, da bi sodil z onim, ki je zasmehljivo besedičil:

“Stariši so bili neumni in niso vedeli kaj delajo; jaz pa vem.”

Kdor misli tako, naj nikar ne pozabi, da se bo še rad premislil — če mu bo usmiljeni Bog dal zato potrebno časa.

Zato pa poklekimo pred božji grob! Pred darovanim Kristusom prosimo odpuščanja, ker smo Ga tako zanemarili da bo tudi naše vstajenje in vesela Velikonoč.

Pepca F.

Al cumplirse el año de la funesta noticia de la desaparición del Padre Kastelic, recibimos el anuncio del hallazgo de su cadáver. A la altura de 5700 m., en las laderas del Aconcagua, fué encontrado su cuerpo sobre las heladas cumbres cara abajo y con los brazos extendidos en cruz.

Sus ropas bien conservadas y que sólo presentaban pequeños deterioros, unidas a las demás circunstancias, dieron suficientes indicios para que la comisión médico-judicial comprobara que el deceso había debido producirse a causa de la congelación y no debido a una caída como se creyó a su tiempo. El P. Kastelic sufrió las consecuencias de la baja temperatura y el entumecimiento de sus miembros, cuando aún se hallaba en las cimas. Sólo después, durante las tormentas o el deshielo del verano, su cuerpo fué bajando a merced de las nieves.

El 22 de Marzo p. p. tributóse cristiana sepultura a sus despojos mortales en el cementerio de Puente del Inca, donde descansan ya los restos de otros veinte alpinistas, soñadores talvez, que vieron frustrados sus anhelos de ascensión a la cima del Aconcagua. El P. Kastelic era entusiasta por las montañas, encariñado toda su vida con las altas cumbres; en ellas encontró también su último descanso.

Sobre la sepultura que guarda sus restos, erigiremos, D. M., un monumento, en la medida de nuestras fuerzas, y que ha de ser el símbolo fehaciente que testimonie nuestra gratitud y cariño hacia el primer Director espiritual de la colectividad eslovena. Con éste motivo apelamos a la bondad de todos nuestros amigos a fin de que contribuyan en la medida de sus fuerzas a los gastos necesarios. Las donaciones a éste fin han de dirigirse al redactor de nuestra Revista: P. Juan Hladnik, Pasco 431.

Poslednja maša rajnega g. Kastelica na Plaza febrero de 1940 en Plaza de Mulas 4300 m.

Padre Kastelic diciendo su última misa el 24 de de Mulas 4300 m.

NEKAJ ZA STARIŠE

POVRŠEN IN NEREDEN OTROK

“Otrok je površen! Ne pozna reda, ne zna za seboj pospravljati obleke, knjig, igrač.” Tako včasih jamra mati. Naj ji bo vsaj to v tolažbo, da so skoro vsi otroci taki in da jih je morda komaj pet od sto, ki imajo vsaj malo čuta za red.

Vendar pa ne sme biti radi tega mati premehka in popustljiva v vzgoji, kadar navaja svojega otroka na red.

Otrok piše nalogo. Zvezek še zapre, spravi pero v škatlo, a tinte ne zapre, pusti jo na mizi, pride mlajši bratec, prevrne steklenico in je tepen. Šolar, ki je kriv, se pa zunaj igra.

Otrok se sezuje. Med sezuvanjem se spomni, da bi rad nekaj pogledal v sobi. Tako se zgodi, da pusti en čevljev v kuhinji, drugi pa leži sredi sobe.

Zjutraj se šolarica počese. Na glavniku so ostali še lasje in glavnik leži na umivalniku, namesto da je spravljen v predalu, kamor spada. Deček ali deklica pride iz šole domov. Mudi se mu, (kdaj se otroku ne mudi, morda samo ne iti spat zvečer) zato vrže kapo na en stol, plašč na drugega, knjige kamor koli na mizo ali tudi na zaboj za premog.

Mati naj pa hodi za vsemi temi nerednimi otroci, naj lepo pospravlja in čaka, da otrok doraste in se sam nauči pospravljati? Potem bo lahko dolgo, predolgo čakala.

Z malim drevescem lahko narediš, kar hočeš. Mlado drevo lahko upogneš, staro se bo zlomilo. Zato neči otroka že z malega na red. Že dojenček mora poznati red v hrani, v spanju, da bo dobro uspeval. Ta red naj se pozneje raztegne v vsem v otrokovem življenju.

Kako?

Ko sem kot otrok pisala nalogo, me je oče vedno opomnil, da moram spraviti in zapreti steklenico s tinto. Zelo rada sem to pozabila. Ko sem zopet nekega dne pozabila na očetovo zapoved in odhitela nazaj v šolo, me oče pokliče nazaj. Mudilo se mi je v šolo in zelo težko sem se vrnila, a bala sem se očeta.

“Ata, šolo bom zamudila, mudi se mi!” sem napol jokaje stopila v sobo.

“Ko boš pospravila in dala tinto na svoje mesto, boš šla. Če zamudiš, tvoja krivda!”

Hitro sem uredila in hitela v šolo. Iz strahu, da ne zakasnim šole, sem tekla vso pot.

Ta strah mi je tako prišel v kri, da sem odslej vedno pospravila vse, kadar sem pisala nalogo. Očetova doslednost me je naučila reda vsaj v tem.

Priznam, tudi čevlje sem puščala po sobah. Pozimi pa še galoše. Pa me je oče prijel za uho, vodil od čevlja do čevlja in sva vse lepo pobrala. O, ne on, oče, on je pomagal samo pri mojem ušesu, jaz sem pa lepo hodila, kamor me je vodil, dokler niso stali čevlji in galoši na svojem mestu. Drugič sem raje takoj dala obutev tja, kamor je spadala. Seveda je bilo včasih treba premagovanja, a očetova doslednost je pomagala. In še danes sem mu hvaležna, ko je že mnogo let v grobu.

Staršem manjka doslednosti. Naveličajo se vedno opominjati, otrok izgine iz stanovanja, klicati ga nazaj “se ne izplača”, mati pospravlja dan za dnem, teden za tednom za otrokom, otrok pa leto za letom razmetava.

Kdaj pa naj se potem tak otrok nauči na red? Ta mala, otrokom prirojena površnost se razbohota, raste s človekom, priraste se vanj in ga naredi nerednega človeka. In taka nerednost se potem v marsikaterem slučaja nad človekom maščuje.

Vzgoja, vzgoja! Tudi tu je treba vzgajati.

Kako? Z lepo besedo; večkratnim opominom; če ta nič ne zaleže, pa tako, kot je mene moj oče.

Samo utruditi se ne smejo starši. Spočetka bo otroku hudo, deset drugih del bo raje naredil kot prvega popravil, godrnjal bo, a to naj te ne gane.

Če visi suknjič čez stol, kot ga je pač vrgel fante, ga mora obesiti na za to pripravljen obešalnik ali žebelj. Za knjige naj ima svoj prostor. Na mizi v kuhinji med posodo, na zaboj za premog ni mesto za knjige. Naj jih da tja, kjer morajo biti.

Malo pozno bo, če se bo moral učiti reda pri vojakih. In težko ubogati fantu, če otrok doma starše ni nikoli ubogal. Težko slušati, ko za dobre in koristne

Mientras Yugoslavia está en los preparativos para festejar con suma solemnidad la coronación del rey Pedro II, que el 6 de Sept. próximo cumplirá 18 años, la noche del 27 de Marzo fué mensajera de un acontecimiento de suma trascendencia.

A raíz de la firma del pacto tripartito con el eje totalitario el 26 de Marzo, la opinión pública yugoslava se sublevó. La nación que tras rudas luchas de muchos siglos ha recobrado su libertad nacional vió amenazada su soberanía. Ligada por pactos amistos con las naciones balcánicas, ya que no está en la situación de ayudarlas directamente, por lo menos quiere Yugoslavia conservar una neutralidad absoluta, la cual parecía ya imposible por la firma del pacto de Viena.

Inesperadamente, y como de sorpresa, aunque no para nosotros yugoslavos, intervino el pueblo por intermedio del ejército. En la madrugada del 27. de Marzo fué destituido el gobierno firmante del pacto, fueron presos los agentes principales en la conclusión del pacto junto con el regente príncipe Pablo.

Los actos de violencia, aunque esporádicos, manifestaron a las claras la voluntad enérgica del pueblo de no dejarse intimidar por nadie.

Sin derramamiento de sangre, sin injusticia alguna en el término de pocas horas la situación fué aclarada.

Toda la Nación, todas las fuerzas armadas, todas las autoridades recibieron con sumo júbilo la decisión

opomine staršev ni imel ušes.

Tudi življenje samo hoče svoj red. In mnogo lažje človeku, ki ima red že privzgojen, kot pa onemu, ki ga mora na red navajati in učiti življenje samo.

Ne dolgo od tega mi pravi neka mati: "Gospa, prosim vas, recite v šoli, da morajo otroci že zvečer pripraviti šolske knjige. Naša Metka si jih pripravlja zjutraj. Zadnji hip vstane, potem pa furja in nosi skupaj knjige, zajtrkovati nima časa, joka, sitnari, da gre večasih z mojo klofuto v šolo, namesto s križem na čelu."

Res sem v šoli vprašala kdo si zvečer pripravi knjige in kdo komaj zjutraj, predno gre v šolo. Otrokom sem govorila o rednih in nerednih učencih, povedala par vzgledov in pri Metki je pomagalo.

Vendar pa ni samo šola vzgojiteljica, ampak v prvi vrsti starši, saj učitelj ne vidi v domove vseh petdesetih otrok, ki jih ima v razredu. Sluti pa večkrat kako doma starši vzgajajo.

del joven rey, de hacerse inmediatamente cargo del gobierno de Yugoslavia.

Seis meses antes de cumplirse la fecha prevista, con gesto enérgico aferró el timón del barco yugoslavo encargando al general Símovié en calidad de primer ministro, que constituyera el nuevo gobierno; tarea que pronto fué cumplida, procediéndose inmediatamente a las medidas urgentes para mantener el orden en el país.

Al amanecer del 27 de Marzo el pueblo encontró ya las calles llenas de carteles con la proclama de su nuevo rey que reza así:

"Al pueblo de los serbios, croatas y eslovenos:

En este momento tan grave para nuestro pueblo he decidido tomar en mis manos el poder real. Los miembros del consejo de la regencia, comprendiendo que mis razones eran bien fundadas, renunciaron de inmediato por su propia cuenta. Mi ejército y armada de inmediato se pusieron a mi disposición y ya se encuentran cumpliendo mis órdenes.

Dirijo un llamado a todos los serbios croatas y eslovenos para que apoyen al trono. En las actuales graves circunstancias es el medio más seguro de conservar el orden interno y la paz externa. He encargado al general de cuerpo de ejército Rihard Dušan Símovié con la misión de formar el nuevo gobierno.

Con fe en Dios y en el futuro de Yugoslavia, hago un llamado a todos los ciudadanos y autoridades del país para que cumplan con sus deberes con el rey y con el país.

Pedro II."

Yugoslavia habló. No quiere ser mezclada en la contienda actual. Con los dos bandos en lucha quiere mantener relaciones amistosas. Pero está también resuelta de defender su soberanía.

Con todos los yugoslavos también nosotros clamamos: Živio naš kralj Peter II.!

Mendoza, 26 de Marzo de 1941.

Mi buen Padre:

Nuestros telegramas se cruzaron en el ansia de comunicarnos uno al otro la noticia del hallazgo de los restos del querido P. Kastelic!

Tuve muchas dificultades para poder cumplir con nuestro común anhelo de que fuera enterrado cristianamente y decentemente. Vd. sabe la distancia que hay entre Mendoza y Puente del Inca, y la dificultad de transportes con la urgencia que requería el caso. Esto no obstante, pude tener suerte y después de varios trámites y telefonadas conseguí una empresa que salía esa mañana que me llevara el ataúd y una preciosa corona de flores con esta inscripción: "Colectividad Yugoslava (Buenos Aires) y Colegio Don Bosco (Mendoza)"

Estaba preparado para ir yo mismo el Viernes a la noche y así habría podido rezarle una Misa y bendecir su sepultura, pero no me fué posible encontrar en esa noche nadie que pudiera llevarme o hacerme un lugarcito. Telegrafíé a unos parientes míos, Ludovico y Paulina Mahnich, que son los cuidadores del Hotel Puente del Inca, para que retardaran el entierro, hasta que llegara el cajón, pues me habían comunicado otros amigos de la Investigación que lo iban a enterrar a primeras horas de la mañana. Por suerte se consiguió que esperaran y así creo que habrá sido algo menos doloroso ese sepelio. Esos parientes nos han representado cordialmente pues habían recibido muy bien al P. Kastelic el pasado año, y fueron los primeros que me anunciaron la desaparición.

No me queda más que saludarlo y condolerme de nuevo con toda la colectividad, de esta gran pérdida y felicitarlos de que se hayan encontrado por lo menos sus restos.

Vas pozdravlja Vaš

Peter L. Serdoč

La Historia de Simón el Miserable

(Continuación)

III.

El peregrinaje por aquel camino, que no era largo ni empinado; no duró una hora. Simón estaba fatigado; de vez en cuando se paraba a descansar, y allí se hubiera quedado hasta al anochecer o hasta siempre a no ser por los regaños del escribiente:

— “¡Camina! Si el camino es de terciopelo; se podría bailar en él y tú apenas si te arrastras.”

— “¡Estoy viejo, viejo!” Suspira Simón.

— “¡Yo también estoy viejo y no me estoy quejando!” — le confesó el escribiente mientras lo miraba de reojo, como caminaba despacio, con las piernas temblorosas, toda encorvado como un anciano de ochenta años.

— “¿Cuántas cruces cargas ya para estar tan maltrecho?” — le preguntó.

— “¡Cinco las cargo y son pesadas!” — Contestó Simón.

Tal sorpresa produjo al guardián esta respuesta que abrió muy grande la boca, dió un gran paso delante de Simón y se quedó mirándolo de pies a cabeza con los ojos muy abiertos, como si en ese momento lo viera por primera vez. Cuando terminó de mirarla sacudió con tal fuerza la cabeza que se le ladeó el sombrero:

— “¡Cincuenta años! ¡Y ya camino de la muerte! ¡Y ya una carga! Yo tengo setenta, mira, y no me molesta la edad; te juego que pudiera caminar doce horas seguidas. Si no hay error en la partida de nacimiento ¿qué hiciste para que se te secase la sangre?”

Suavemente lo miró Simón:

— “A mí me ves; pero todavía no conoces a los ancianos de treinta años, como los ví yo. ¡Con quince años ya se entregan al trabajo con cuerpo y alma, como el pecador al mismo diablo! Se tiene treinta años y ya se terminó su vida cuando aún no se la vivió. Donde trabajaba había más de mil encadenados, y entre nosotros, algunos niños, ellos también ancianos prematuros. Respirábamos polvo y fuego desde la aurora hasta el anochecer. Nadie veía allí como se derramaba la sangre, las venas aún llenas pronto la perdían toda... ¡Yo era un gigante entre ellos y llegué a cargar cinco cruces!”

Mucho reflexionó el escribiente; por último inquirió: — “¿Así lo manda la ley?”

— “Ya lo creo. ¡Quién podría rebelarse? No es necesario preocuparse por la vejez cuando no hay ancianos. Solo yo causo molestias y estorbo. ¡Dios tenga compasión de mí!”

— “El hombre tiene siempre suficiente tierra para la sepultura.” Lo consoló el escribiente.

— “¡Ni esa me la dieron!”, gimió Simón.

Dialogando de esta suerte llegaron a Osóiniza, cuyo alcalde había vuelto del campo y estaba esperando el almuerzo en el umbral de su casa. Se pararon delante suyo los dos ancianos.

— “¡Traje al estorbo!” — Anunció el de más edad.

— “¿Qué estorbo?” — Preguntó el alcalde, quién imaginó en seguida que algo ocurría, por lo que dirigió una dura mirada a Simón.

— “¡Vuestro, de Osóiniza!” — explicó el escribiente. “Las autoridades nos enviaron a este cargoso sujeto para que lo alimentemos. Los papeles dicen que es de Prisoia, pero se demostró que no es cierto, que es de Osóiniza. Por eso nuestro alcalde lo envía para que ustedes lo cuiden y alimenten.”

— “¿Cómo es de Osóiniza?! — Indagó el alcalde.

— “Nunca ví a este hombre, ni sé cómo se llama. Arréalo de nuevo de donde lo trajiste y Dios esté con ustedes.”

El escribiente no se dió por vencido y prosiguió:

— “Nació en ese lugar donde estaba una vez el número noventa y nueve de Prisoia y donde hay hoy en día un montón de piedras en tierras de Osóiniza. Está pues claro ante los ojos de Dios y de los hombres que nació en vuestra tierra y no en la de Prisoia. Aquí lo tienen: aliméntenlo y cuiden de él conscientemente para que pueda morir en paz.”

Al oír tanta hipocresía el alcalde de Osóiniza se enfureció:

— “¡Miren el hambre de Prisoia! Como si no pudiera sustentar a sus pobres, los quiere repartir entre sus vecinos. Si está escrito en el libro de nacimientos que nació en Prisoia, así fué, y esa alcaldía debe alimentarlo en sus días de vejez. ¡Hasta un niño comprende esto! ¡Ustedes no solamente son unos egoístas sino torpes también! ¡Vuelvan pues de donde llegaron!”

Como el alcalde gritaba enfurecido, se reunieron en la calle numerosas personas. Cuando se enteraron quién era Simón y qué acontecía con él, tuvieron razón al enojarse; al escribiente le pareció entonces que no era conveniente discutir en tierra de sus vecinos.

— “¿Buena gente, porqué enojarse?” — Los consolaba con palabras suaves. — “Esto se aclarará y llegaremos a saber dónde está el error. La causa de todos los conflictos se debe a esta larga y lastimosa carga que Dios no envió para que paguemos nuestros pecados.”

Poco gusto les dieron semejantes palabras.

— “No nos la envió a nosotros.” — Contestó el alcalde. — “Y menos para cobrar nuestros pecados. Si Dios os lo envió a vosotros, ya sabrá porque. Tampoco es cristiano que hables de un endeble anciano como si se tratara de un malhechor. ¿No te enseñaron el catequismo en Prisoia? Vuelvan pues ambos al pueblo y allí cuiden de alimentarlo bien y de prepararle una blanda cama.”

Pero el escribiente de Osóiniza era un hombre astuto, por eso él también intervino:

— “Está bien que se vuelvan, pero desde que conozco a este Martín, nunca hizo bien las cosas. No sea que ahora, camino de vuelta, se le ocurra perder al estorbo, que lo deposite en el suelo como una bolsa vacía y diga: ¡Aquí lo tienen, ahora arréglense!”

— “¡Con cordura hablas, Andrés!” — Lo felicitó el alcalde. — “Acompáñalos y cuida que no se escape esta calamidad que es el escribiente de Prisoia y nos deje sólo al estorbo en tierra de Osóiniza.”

De nuevo habló Andrés:

— “Con ellos iré, alcalde, como me lo ordenas, y los cuidaré atentamente. ¿Pero sabes si en el límite de Prisoia no me espera una gran batalla? Nos enviaron al estorbo para vergüenza y burla nuestra, y creo que le cerrarán el paso si quiere volver a ellos.”

— “¡También ahora hablaste cuerdamente, Andrés! Encaminémonos pues cuantos seamos, para ver si está todo en orden.”

De esta manera se formó una larga procesión rumbo a Prisoia. La encabezaba Simón y los dos escribientes, detrás de ellos venía el alcalde, a quien seguía media población de Osóiniza.

— “¡Sea según la voluntad de Dios!” — dijo Simón en su corazón. “La autoridad es la autoridad y el hombre es demasiado débil para oponerse a ella.”

Estaba cansado y las piernas se le enredaban.

— “¡Vamos, estorbo! ¿Por qué no te mueves?” —

KULTURNA KRONIKA

Šolski tečaji so se pričeli. Na Paternalu se je prijavilo toliko dece, da je prostor tesen. Na Dock Sudu je začetek vedno bolj skromen, pozneje se pa število otrok znatno dvigne.

Jugoslovansko-argentinsko kulturno društvo je nova ustanova, katera je imela svoj ustanovni občni zbor 29 dec. Namen društva je delovati v smislu medsebojnega spoznavanja. Društvo je letošnji predpust že priredilo nekaj zabav.

Slov. Gospodarsko Podporno Društvo v Villa Devoto je praznovalo 16. marca 6. obletnico.

Slovesnost kronanja jugoslovanskega kralja Petra II. se bo vršila letos, ko 6. sept. dopolni Nj. Veličanstvo 18 let. Ob tej priliki se bodo v domovini vršile veličastne slovesnosti, na katere se že sedaj vršijo velike priprave.

Tudi izseljenci bomo imeli tisti dan, dan veselja in se bomo pridružili v duhu skupni radosti.

Prav pa je, da se tudi na viden način odzovemo iz dalje. Namerava se, da pošljemo tisti dan brzojavno čestitko. Preje pa naj bi poslali kak spominski darček, ki bi došel pravočasno, da se pokloni slavljenču kot pozdrav podanikov iz daljne Argentine. Zbrali bi v posebnem albumu podpise rojakov. Vsak bi pa tudi kaj malega prispeval, da se s tistim kupi spominski dar njemu, ki bo tisti dan vzel v roke krmilo naše domovine.

V sedanjem tako razburkanem času je še prav posebne važnosti, da pokažemo tudi izseljenci entnost in ljubezen do vladarja in domovine tudi na viden način.

Namerava se izdati tukaj tudi poseben spominski almanah, ki naj bi bil verna slika našega življa v Argentini in obenem viden izraz naših domoljubnih čustev tudi v tukajšnji javnosti.

Samopomoč Slovencev je imela občni zbor 23. febr. Zbralo se je 50 članov. V zaključenem poslovnem letu je bilo izplača-

nih 240 \$ raznih podpor članom. Izvoljen je bil novi odbor: Predsednik Alojz Sterle, podpredsednik Josip Remec, tajnik Frane Petrovčič, podtajnik Josip Mlakar, blagajnik Anton Hacc, podblagajnik Franc Kukavič. Odborniki: Peter Mudronič, Mihael Zupančič in Josip Zupančič. Pregledniki računov: Ivan Planinšek, Anton Žnidaršič, Feliks Zupančič. Nadzorni svet: Anton Podlogar, Jakob Truden, Leopold Kuhar. Veselični odsek: Alojz Ferkul, Vinko Truden, Anton Grebenc, Anton Ules. — Društvena pisarna: Tres Arroyos 378.

Jugoslov. društvo Uzemne Pomoči, najstarejše naše društvo v Bs. Airesu je imelo občni zbor, ki izkazuje: članov 667, izplačanih podpor in za zdravstvene namene 11.324 \$. Čistega ostanka 3.716 \$. 205 članov je rabilo zdravniško pomoč.

Triglav v Rosariju je imel občni zbor 16. marca.

Jugoslovanski borci. V kritičnih trenutkih domovine so stopili na noge bivši borec in poslali skupno spomenico knezu namestniku Pavlu s prošnjo, da naj se stori vse, da se ohrani častno ime naši domovini. Njihova poslanica se glasi: "S sestanka jugoslovanskih izseljencev, obdržanega v Buenos Airesu, prosimo Vaše Visočanstvo, da vstraja v obrani nacionalne časti, narodnih interesov in državnih mej Jugoslavije. Jugoslovanski izseljenci, kateri so doprinesli velikih moralnih in materijalnih žrtev za stvorjenje Jugoslavije, pripravljene so doprinesiti še novih žrtev v obrambo njene suverenosti, ostajajoči verni tradicijam naših slavnihih prednikov, našemu kralju in narodu, držoč se poslednje oporoke Kralja Zedinitelja: "Čuvajte Jugoslavijo!"

V Montevideu se je izvršilo združenje dveh društev: Jugoslavenske zajednice in Bratstva.

Jugoslovanska radio ura se vrši sedaj ob sobotah od 18.30 do 19. ure postaji LS2 Radio Prieto.

Le increpó el escribiente de Osóiniza.

— "¡Estoy viejo, quisiera descansar!" — Le contestó Simón.

— "Pronto vas a descansar, allá donde están tu cama y tu pan. Pero no aquí. No hay descanso para tí en esta tierra.

— "¡Puede ser que llegue!" — Pensó Simón — "No moriré de pié."

Y siguió. Como no podía caminar, lo tomaron de los brazos los dos escribientes. El alcalde, que veía cómo a cada rato empeoraba y cómo ya no podía caminar, les gritó:

— "¡Tómenlo bien fuerte y cuídenlo bien! Que no le suceda algo aquí y no quiera Dios que sean nuestras todas las molestias."

Simón, cansado como estaba, se dió vuelta y sonrió: — "Perdóname, alcalde. La ley es así."

Así llegaron casi hasta el límite.

— "¡No te equivocaste, Andrés! ¡Mira allí a los bandidos!"

Del otro lado de la huella esperaba toda la comuna de Prisoia para saber si las cosas se llevaron a cabo con órden y justicia. Se miraron llenos de odio, y de las dos partes se elevó un griterío del cual era imposible entender palabra. El escribiente de Osóiniza empujaba a Simón hacia adelante, el de Prisoia lo volvía a empujar hacia atrás. Simón no se defendió ni dijo palabra.

— "Todo me parece que deberé morir de pié." — Pensaba. Traducción de Darinka Čehovin.

Nekaj iz Urugvajaja

KONČALI SMO PRVI ŠOLSKI TEČAJ

Da bi si mi maloštevilni Slovenci kar celo šolo ustanovili, na to še misliti ni. To si lahko dovoljujejo Angleži, Nemci, Francozi. Za nas je še to težko, kako preskrbeti otrokom vsaj najpotrebnejši pouk v materinščini. In še eno: Montevideo je eno največjih mest sveta, ne po številu prebivalcev, ampak po razsežnosti svojega ozemlja, naši ljudje stanujejo po vseh mogočih kotih tega mravljišča, kako bi mogli zbirati otroke in kje?

Zaključek našega prvega tečaja nam priča, da se nam je rešitev teh vprašanj še precej dobro posrečila. Rekli smo takole: Kar naši otroci najbolj potrebujejo niti ni računstvo, niti naravoslovje, niti drugi splošni šolski predmeti; saj vse to jih tudi uruguajska šola prav dobro uči, pač pa bi jim mi morali nuditi to, česar jim tukajšnja javna šola ne more dati: to je pouk v materinščini, v zemljepisnu našega narodnega ozemlja, v naši narodni zgodovini in v našem narodnem slovstvu. Za to pa niti ni potreben posebno velik prostor, niti ni nujno potreben vsakdanji pouk.

Plod tega razmišljanja je bil tedaj naš tečaj, ki se je vršil vsako soboto popoldne od šeste do osme v prostorih "Slovenskega krožka", ki je začel dne 25. maja 1940 in je trajal do 19. januarja 1941. Do decembra smo imeli redni šolski pouk, zadnja dva meseca smo pa uporabili v pripravo za zaključno mladinsko prireditev, ki naj bi služila otrokom v veselje in vzpodbudo, odraslim v zgled, pa tudi radi propagande za to našo srčno zadevo.

Rednih obiskovalcev je bilo 24, 13 dečkov in 11 deklic v starosti od 7 do 18 let. Radi teh zrelejših se je moralo poučevanje tako urediti, da je njim čim več nudilo, saj večinoma jim ne bo mogoče obiskovati ta tečaj še prihodnje leto. Predelali smo kolikor mogoče naglo slovnica pravila. V zgodovini smo prišli do začetka 12. stoletja, še dobro smo se poglobili v najstarejše podatke o naši zemlji in našem narodu, kako so prišli Jugoslovani v sedanje svoje kraje in na to vzporedno, kako so najprej Slovenci, potem Hrvatje zgučili samostojnost in kako so se medtem razvijali Srbi. Sproti smo si ogledali v glavnem zemljevid od Jugoslovanov obljudene zemlje. Slovstveni pouk je obravnaval na kratko najstarejše spomenike, luteranske in protiluteranske pisatelje, dobo jožefinizma, Kopitarja, Zoisa, Vodnika in sodobnike. Pouk se je vršil načeloma v slovenskem jeziku. Otroci, ki prve ure niso mnogo razumeli, so se toliko usposobili, da so pri vseh predmetih lepo sledili in da sedaj deloma prav dobro slovensko govorijo, šibkejši pa se tudi že trudijo udeleževati se slovenskega razgovora.

Kako bi zaključili naš tečaj?

Otroci ki so se udeleževali tega tečaja, so bili pritegnjeni k sodelovanju že na društveni veselici dne 22. septembra 1940., in sicer je takrat igrala Albina Vrabl na klavirju 4 narodne pesmi po Gerbiču, Joško Fifelj je deklamiral Golarjevega "Kralja Matjaža", Hilda Preloar Zormanovo "Molitev brezposelnih" in Ludvik Rajbar Golarjevega "Delavca". Nastop teh otrok je ljudi takrat že tako navdušil, da so se kar naprej ponavljali glasovi, naj se otroci pripravijo na svojo lastno prireditev, s katero naj se dostojno zaključí naš prvi slovenski tečaj. Saj nekaj bi se že kmalu dalo napraviti, ali hotel sem z otroci vendar nekaj narediti, da bi se v resnici postavili in da bi bili oni sami zadovoljni, njihovi starši veseli, da bi pa tudi cela kolonija videla kaj se da lepega brez večnih in samih plesov napraviti.

G. Pavle Figelj, predsednik društva je menil, da pritegnimo tudi naša violinista Joška Figelj in Balda Cvetrežnik.

Izbera potrebnih snovi za spored mi je delala največ preglavie. Tu nimamo slovenskih knjig in muzikalij in pri sedanjih peštaih razmerah niti misliti ni, da bi mogli tako kmalu kaj dobiti iz domovine. Po brezuspešnem iskanju primerne igre in zopet na pobudo menda g. Pavleta: "Pa sami kaj napišite", sem zares napisal tak osnutek, ki morda ne ustreza zahtevam najmodernejše odrske umetnosti, ali, kakor je uspeh pokazal, je bil za naše razmere in za sposobnosti naših otrok primeren. V nekaj dneh je bil "libretto" končan, Beti Dekleva, tajnica šolskega odbora je nekaj svojih prostih uric žrtvovala in vloge pretipkala, pa smo se z velikim navdušenjem lotili vaj v največje veselje otrok in oseb, ki so se za prireditev najblj vnemale.

Medtem ko smo že začeli s temi vajami, sem iskal, da bi našel kaj za naša violinista. Ali za plehko glasbo se nisem mogel odločiti, resne kompozicije so nekoliko težje dostopne, bodisi za izvajalce, bodisi za poslušalce. Zato sem poskusil sam zložiti skladbo prav za te naše mlade godce in pod rokami mi je kar sama zrastle v suito s štirimi stavki. Pri prvih vajah kar ni hotelo naprej, nikdar niso kaj podobnega igrali, a ko smo prišli v pravi ogenj, se nam je zdela precej dolga skladba še prekratka.

Vmes je prišel prvi december. "Slovenski krožek" je sklenil sodelovati pri narodni proslavi in je dal na razpolago svojo godbo in svoj pevski zbor. Godci so vsi obiskovali naš šolski tečaj. A tudi drugi otroci so morali pri tej prireditvi pomagati. Pri simbolični sliki "Zedinjenje", za katero sem na prošnjo prirediteljev v naglici napisal besedilo, so nastopile tri deklice, Srbkinja, Hrvatica in Slovenka. To zadnjo je predstavljala naša učenka Vera Ogrizek. Pri isti priložnosti je nastopila z deklamacijo Igo Grudnove pesmi "Primorje kliče" tudi učenka Mara Nemeč.

Tako pri slovenski septembrski veselici, kakor tudi pri decembrski proslavi, ki so jo priredili skupno "Jugoslovanska Zajednica", "Bratstvo" in naš "Slovenski krožek", so želi vsi naši otroci s svojimi nastopi izredno občudovanje občinstva. Ta vidni uspeh nas je še bolj vzpodbodel, da bi napeli vse svoje sile za našo mladinsko prireditev ob zaključku tečaja.

Naša mladinska prireditev.

Prvotno smo nameravali nastopiti še pred božičem. Saj smo imeli dovolj pester in bogat spored na razpolago. Ker nas je pa decembrska proslava le nekoliko spravila iz tira, smo prireditev preložili na drugo polovico januarja. Bilo je to še bolje tudi radi otrok, da so se še lažje in brez prenačlenjenja lepo mirno pripravili. Tako je prišel določeni dan, 19. januar. Društvo je bilo najelo isto dvorano, v kateri se je vršila septembrska se igrajo telovadec. Prikorakajo pod zvoki Viktor Parmovih "Mladih vojakov" na oder. Ko predtelovadec, Gušto Stanič, pregleda četico, se sprejo. Komaj so se zopet spravili in vrnili v vrsto, pritečejo deklice: "Tudi me se hočemo igrati". Prerekanje. Kaj bi vsi skupaj igrali? Francee predlaga, v spominu mu je septemberska društvena veselica: "Igrajmo se veselcio!"

Obrnite se v vseh pravnih zadevah na našega prijatelja spretnega advokata

Víctor E. Clement

A B O G A D O

Estudio: SAN MARTIN 233, IV.

Horario: 10—12, 15—17.

Telef. 33-6435; 63-3253

Medtem priteče še petletna Silvica, tudi ona hoče biti zraven. Zastor pade, ko so napravili načrt za veselico. Po prav kratkem veselica, da bi prišla na prostornem odru otroška igra čim bolj do veljave.

Spored se je začel s koračnico naše godbe pod vodstvom našega Kazimirja Makaroviča. Po kratkem iskrenem pozdravu predsednika šolskega odbora gospoda Hinka Vrabra, je takoj prišla na vrsto druga točka sporeda, to je prej omenjena suita za dve violini (I. Joško Figelj, II. Baldo Cvetrežnik) in klavir (Albina Vrabl). Skladba zahteva precejšnje obvladanje godal, a naši mladi godeci so jo tako lepo izvajali da so se vsi čudili, saj kaj takega se pa tudi na naših prireditvah sploh še nikoli ni slišalo. Sledila je potem točka za sam klavir. Zaigrala je Albina Vrabl Franc Lisztove "Ljubezenske sanje" in Friderik Chopniov valček op. 70, No. 1. Tudi ti nelahki skladbi je izvajala naša mlada umetnica z izredno tehniko. Sledila je edina točka, ki je niso izvajali šolarji. Pevski zbor je zapel pod vodstvom Kazimirja Makaroviča tri pesmi. Takoj na to je Mara Nemeč deklamirala Dr. Igo Grudnovo "Pomladni veter". Kot primorska Slovenka in zelo zavedno dekle je znala pesnikove misli tako lepo tolmačiti, da je pustila v poslušalcih najgloblji vtis.

Sedaj je pa prišel na vrsto od vseh, od otrok izvajalcev in občinstva že težko pričakovani prizor, vrhunec večera, "Igrajmo se veselico". Otroci nastopajo pod svojimi praviimi imeni. Dečki odmoru se predstavita najprej režiser (Franc Mislej) in šepetalka (Verica Ogrizek) v šepastih rimah, režiser napove 4 deklamacije: Slavica Mučič: Anton Medved "Slovenska govornica", Jože Prelogar: Oton Župančič "Zlata ptička", Silvica Makarovič: "Moja piška" in Gušto Stanič: Dragotin Kete "Osel in petelinček". Ko se po končanih deklamacijah zopet dvigne zastor, prikorkajo dečki in deklice v gosji vrsti na oder in pojoč koračnico "Uruguayski Slovenci", ki jo spremlja godba, izvrše rajalni pohod, ki konča v osmerostopu. Ko zaigra godba zadnja dva daljša akorda, se obe vrsti priklonita občinstvu in zastor pade. Pred igro in po končani igri je Matija Baraga deklamiral "prolog" in "epilog", vse v šegavih rimah. Razen že imenovanih so nastopili: Emilija Ogrizek, Hilda Prelogar, Hilda Bižajl, Ivan Mislej in Boris Bižajl. Vsi so se sijajno živeli v svoje vloge in so igrali s čudovito gotovostjo. Nič ni bilo na njih tiste nerodne lesenosti, ki nas skoro vedno moti pri diletantskih igralcih. Iluzija dogajanja na odru je bila popolna in gledalci so se z velikim užitkom predali prijetni prevari.

Rajalni pohod na koncu se je moral na burno zahtevo občinstva ponoviti. Nemški duhovnik glasbenik, prvi organist tukajšnje stolnice, ki se je zanimal za glasbene točke našega sporeda, je bil tako navdušen nad lepim nastopom naših otrok, da je kar naprej klical "še enkrat", čeprav ni mogel razumeti niti besedice besedila. In vsa dvorana je ploskala in kričala za njim "še enkrat". Pa je zopet na čelu gosje vrste prikorkacala mala Silvica in na vse grlo z drugimi vred pela himno uruguayskih Slovencev:

Mi ponosne slovenske smo krvi
in zvesti domu, slovenski materi,
čeprav zdaj daleč prišli smo v novi kraj
sem v gostoljubni, lepi Uruguay.

Pa kjerkoli sem že, naj me spomin
spremlja povsod zvesto, da tvoj sem sin,
slovenska zemlja ti, v trpljenju ljubljena,
stotisočkrat srčno pozdravljena!

Narod moj tu le malokdo pozna,
slovenski jezik mar kaj manj zato velja?

Drag mi jezik zlat si moj nad druge vse
in, narod moj, nad druge vse jaz ljubim te!

Kaj pa da je k uspehu mnogo pripomogel nad vse ljubki nastop petletne naše male Silvice Makarovič, tako s svojo deklamacijo, s svojo vlogo v igri sami in potem še pri rajalnem pohodu.

Pri precenjevanju moralnega in tudi gmotnega uspeha te prireditve je treba vpoštovati, da je bil 19. dan v mesecu za naše mezdne razmere zelo neugoden dan, saj so proti koncu meseca ali "quincene" vsi žepi več ali manj prazni, da smo že v sredi kopalne dobe, ko prebijejo tudi naši ljudje ves svoj prosti čas ob solnčni obali, da so se morali radi strogih policijskih predpisov mnogi starši z otroci odstraniti iz dvorane že ob deseti uri, in slednjič, da sta imeli "Bratstvo" in "Prekmursko društvo", čeprav so bili vsi na našo prireditev opozorjeni, isti dan prireditvi, ki sta bili pa bajé slabo obiskani. Od bivše "Jugoslavenske Zajednice" je prišel k nam samo en član, stalni naš gost, g. Suhanek Franjo, in od "Hrvatskega Doma" in "Hrv. Kat. Zajednice" pa nekaj odbornikov in članov, za kar jim gre vse priznanje. Tako se torej naša peščica Slovencev uveljavlja, da se upa tudi brez udeležbe drugih skupin tukajšnje jugoslovanske kolonije v najeti dvorani z raznimi večjimi stroški, najeli smo tudi poseben klavir, uspeti z lastnimi močmi. Pa je bilo kljub naštetim nedostatkom vseeno še okoli petdeset pesov čistega dobička.

Iz veselja nad tem razveseljivim uspehom sta društveni in šolski odbor na svoji naslednji skupni seji sklenila, da se čisti dobiček porabi v pogostitev vseh šolarjev, igralcev in godecev, pa njihovih starišev in pevcev, kar se je tudi zgodilo na svečnico, to je bila letos prva nedelja meseca februarja.

Zbrali smo se v društvenih prostorih k neprisiljenemu sestanku in preživeli skupno z našimi otroci prav prijeten popoldan in lep večer med prepevanjem naših domačih pesmi. Starši so že poprej izrazili željo, da bi radi še enkrat videli prizor, ko otroci med rajalnim pohodom pojejo našo himno. Otroci so se pa odločno postavili, da bodo celo igro ponovili. Še poprej smo se vsi skupaj slikali, da nam ostane spomin na zaključek prvega slovenskega šolskega tečaja v Uruguayu. **D. Doktorič.**

Dragi gosp. Hladnik!

Po dolgem času se Vam zopet oglašam iz Sao Paulo, ker se nahajam tu skoro leto dni. Od Vas nisem dobil nobenega glasa, tako da niti ne vem če še živite, ter kako Vam gre? Pisal sem Vam sicer nekolikokrat, a nisem dobil nobenega odgovora, tako sem popolnoma ustavil vse dopisovanje v Argentinijo, kakor tudi z Evropo.

"Duhovnega življenja" nisem dobil skoro leto dni, ampak ga čitam pri g. Paternostu, kadar ga on dobi, ker ne hodi redno. Tudi druge časopise ne dobimo redno, mnogokrat po cel mesec nič ali pa sploh nič.

Tu živimo po navadi, kakor v vojski, sicer nimamo krize ker tu je velika industrija, pa ta dela mnogo več kakor prej, ker ne dobimo prav nič iz Evrope. Razen tega pa tudi mnogo izvozimo po drugih ameriških republikah, tako da nam je prav prišla ta vojska. Kar se tiče pa mišljenja braziljancev o izidu vojske je zelo deljeno, mora se priznati, da je večina na nemški strani, posebno vodilne osebe.

Mi imamo tu precej dober pevski zbor, a nam manjka not, ter bi potrebovali sledeče pesmi: Jugoslovensko narodno himno, Večerni zvon, Moja kosa je križavna, Gor čez izaro, Ko so fantje proti vasi šli, ter še kakšne druge nove, katere imate Vi tam na razpolago. Ako nam pošljete, da jih prepisemo, ali pa jih pustite prepisati, ter mi pošljete tudi račun, koliko stanejo, da Vam pošljem denar. Mi bi potrebovali precej hitro, ako Vam je mogoče.

Pričakujem Vašega odgovora, Vas pozdravljam, ter ostajam
Vaš
Ivan Butkovič.

OPAZOVALEC

Murska Sobota. V božičnih dneh se je vršil strokovni tečaj za delavce, ki ga je organizirala Zveza zdr. delavcev za Prekmurje.

Bodonci. Za poštarico je bila postavljena domačinka Vukan Matilda.

Melinci. Akademik Tine Duh je dobil nagrado za lepo novelo "Na previsu".

Martjanci. Zaključen je bil trimesečni gospodinjski tečaj, ki je zelo lepo uspel.

Nesreča v Globokem, ki bi kmalu zahtevala človeške žrtve. V Globokem pri Brežicah, kjer kopljevo lesni premog, se je zrušila velika množina zemlje. Kadi tega je bil nemogoč izhod iz rova ter so morali rudarji zlesti na površino po lestvi skozi cev, ki dovaja zrak. V rudniku je zaposlenih mnogo delavcev, ker radi popravevanja po tem premoгу prihajajo vedno nova naročila in komaj zadovoljujejo potrebam naročnikov. Razvoj rudnika se je v poslednjem času močno dvignil. Pred več leti se je v rudniku v Globokem delalo le v večjih presledkih in je bilo tam zaposleno le malo rudarjev. Danes se dela v največjem obsegu, ki je mogoč.

Ekspozitura Prosvetne zveze za Prekmurje. Na obnem zboru Prosvetne zveze v Mariboru 26. novembra je bilo sklenjeno, da se ustanovi za Prekmurje ekspozitura, podružnica Prosvetne zveze. V širši odbor Prosvetne zveze je bil izvoljen iz Prekmurja g. Bejek Janko, župnik pri Sv. Sebeščanu, ki je dobil tudi nalogo, da organizira novo ekspozituro, ki je res potrebna, ker so v Prekmurju posebne potrebe in je daleč od Maribora.

Prva umetnostna razstava prekmurskih umetnikov je bila v dvorani bivšega hotela Dobray v M. Soboti. Slikar Karel Jakob, ki je znan po svojem najlepšem portretu kmetske matere, je razstavil okrog 20 novih del. Istotako tudi slikar Albin Sagadin, ki v svojih slikah sega bolj v pokrajinsko življenje. Kipar Kúhar Franc pa je razstavil 8 kiparskih del. Med najznačilnejšimi je kip Matere božje, ki ga je naročil g. Klekl za črensovsko pokopališče. Meri skoraj 3 m v višino ter je iz umetnega kamna. Dobrotljiv in mil obraz Matere božje sliči obrazom naših trpečih mater.

Brez vzroka napaden župnik. V Naklem pri Kranju živi upokojeni župnik in duhovni svetnik g. Janez Meršolj, ki opravlja duhovno pastirsko službo v zavetišču za bolne sestre v Malem Naklem. Zvečer se je vračal z neke seje domov. Na poti sta ga ustavila dva moška in ga začela zmerjati. Mimo idoči Janko Poličar je preprečil nadaljnje psovanje z opozorilom. Ko je pa gospod župnik zavil na pot, ki vodi roti zavetišču, sta neznanca neopazeno prišla za njim, ga brez besed podrla na tla in začela tolči po glavi. Gospod je klical na pomoč, nakar sta neznanca zbežala. Gospod župnik je za nekaj časa obležal v krvi, nakar je kljub 72 letom zbral toliko moči, da se je privlekel do zavetišča, kjer so mu nudili zdravniško pomoč.

Sv. Lovrenc na Drav. polju. Društveno delo v Prosveti zelo lepo napreduje. Letos je napravil mnogo veselja Miklavž, ki se doslej še nikoli ni oglasil v naši dvorani. — Zbirka za mariborsko bogoslovje je dala 1912 Din. — Marijin vrtec je dobil svoj prapor.

M. Sobota. Spomladi se začne graditi nova bolnica, za katero je že odobren kredit 20 milj. Din. — Velika stanvanjska hiša, ponos Sobote, je že pod streho. Postavilo jo je društvo železničarjev.

Sebebovci. Novo šolo gradi stavbenik Stefan Sraka.

Črensovci so po dvajset letih imeli spet misijon, ki je zelo lepo uspel.

Žuženberk. Lepo slovesnost je praznovala prestolica Suhe krajine 8 decembra, ko je zasvetila elektrika v Žuženberku in Smihelu. Kmalu jo pa bodo imele tudi druge vasi, ki jo vsi težko čakajo, ker za petrolej je sitnost. Teško je dobiti nakaznice a še težje petrolej. V navzočnosti bana in mnogih predstavnikov javnosti je blagoslovil naprave dekan Gnidovec. Cerkev je dobila krasno razsvetljavo. Tako je Brezmadežna imela za 8. dec. praznik luči.

Kostanjevica na Krki. Smrt je počela blagega Lojza Goloba, brata dekanovega. Naj v miru počiva.

Bovec. Na lovu se je ponesrečil Jože Domenik iz Bavšice. Delal je v rabeljskem rudniku. Zdrknil je v prepad in obležal mrtev.

Štanderž. Novi fašistovski tajnik je Mihael Di Paolo.

Miren. Dosedanji komisar R. Scaletta-ri je postal fašist. tajnik.

Sv. Križ pri Ajdovščini. Novi župan je fašist Stefan Petris.

Oddaja sena. Kmetje so morali del senenega pridelka oddati državi, ki ima velika skladišča v Gorici, Ajdovščini, Kanalu, Ročinju, Cerknem in drugod. Kvintal sena so plačali po 35 Lir.

Dr. Tonč Jamar je bil široko poznan zdravnik, ki je ostal poseben v spominu premoгim vojakom v Galiciji in nato v Judenburgu, ki je marsikoga rešil vojnih jarkov in marsikateremu ranjenecu obvezal rane in rešil življenje. Odsel je po plačilo. Zakopali so ga v Škofji loki.

šent Lovrenc na Drav. polju. Za častnega člana občine je bil imenovan rojak lazarist P. Andrej Tumpej.

Dr. Pavel Krajec, rojen novomešan je zatisnil oči. Smrt prijatelja Jamarja ga je tako potrla, da ga je zlomilo. Bil je zdravnik v Leonišču v Ljubljani.

Novo mesto. Znana je sloveča novomeška kapiteljska cerkev gotskega sloga. Po dolgem prizadevanju se je slednjič posrečilo doseči javno podporo, s katero so se začela obnovitvena dela.

šempas pri Gorici. Dosedanji župnik Miha Kragelj je stópil v pokoj. Novi župnik je Herm. Srebrnič.

Vedrijan in Vipolže, doslej kuraciji sta postali župniji. — Sv. Martin na Krasu tudi. župniki so dosedanji kurati.

Beltinci. G. kaplan Gomboč so bili premeščeni k Mali Nedelji. K nam so prišli Fajdiga Alojz. — V Mariboru je slavil 25 letnico samostojnega dela mizarski mojster Stefan Kotar.

M. Sobota. Tovarni perila šiftar in Cvetič sta skrčili obratovanje na tri dni tedensko, ker primanjkuje bombaža. — Sklenili so, da ciganski otroci iz nekaterih naselj ne smejo hoditi v šolo v Soboto. — V Proslavo 150 letnice pisatelja Linhartta so priredili dijaki njegovo igro "Matiček se ženi". — Odbor za zimsko pomoč je do Božiča zbral že 100.000 Din. — V decembru so se vršile 3 dnevne duhovne vaje za dekleta, h katerim je prihajalo 220 deklet; nekatere tudi iz Bo-

gojine in Hotize. — 29. dec. je bila otvórena knjižnica Delavske zbornice.

Hotiza. Vršil se je trimesečni kmetijski tečaj, ki ga je vodil šolski upravitelj Janez Pičko.

V Vertopjbi je umrla 90 letna Marija Batistič, ki ima tukaj celo pravnuke. Nekateri njeni vnuki so v slovenski javnosti tukaj poznani kot Keber Cvetko, Martin, Eduard in Marija, Batistič Rafael, Ušaj Alojz, Anton in Marija.

V Temnici je zaspal v Gospodu 67 letni Alojz Rogelja. V Argentini ima sina Emila.

Dr. V Berissu je umrla 8 letna Slavica Rojec Hčerkico, ki je bila bolna skoro celo življenje so njeni stariši prav zato še bolj ljubili. Ko so ji zatisnili oči, je bil oče ravno na potu v San Julián (Chubut), kamor je šel na delo. Zalostni materi pa so napravili veliko tolažbo rojaki, ki so se številno vdeležili pogreba. Pokopana je v La Plati.

Žabnica pod Sv. Višarjami je dobila novega župnika v osebi Jožefa Simiza, ki je iz Beneške Slovenije. Zadnje leto je bila fara brez župnika in je upravljal žabnico in Sv. Višarje župnik iz Ovčje vasi. Prejšnji župnik Rafael Premrl je zapustil to faro lani, ko se je vršil tam "nemški plebiscit". Službuje sedaj v Poljanah v reški škofiji.

V Kanalu je močno deževje pred meseci tako dvignilo Sočo, da je narastla čez "luno" na mostu in 17. in 18. sept. napravila mnogo škode po kleteh in magazinih. Zlasti je prizadet vinski trgovec Kozulič. Voda je vdrla na dvorišče Gorjupovo in Bavdažovo.

Idrija. Pri vходу v rudnik so našli mrtvega 68 letnega Leopolda Vončino iz Vojskega.

Števerjan. Poročil se je Joško Komljanec iz Moekvina z Afro Bajt.

Dutovlje. Slavka Tavčar se je poročila z Stankom Šavli iz Čepovana, ki je lastnik hotela pri "Treh Kronah" v Gorici.

Podgora. Ob zadnji povodnji je Soča odnesla dve železni brvi: ono ki vodi iz Stražice v predilnico in drugo pod predilnico.

Vrhpolje. Finančni poveljnik v Ajdovščini je z motornim kolesom na smrt povozil Ivanko Pregelj. Tudi on je dobil smrtno nevarne poškodbe in jim podgel.

Kojsko. V pritličju občinskega doma je bil otvórtjen dispensarij, kjer bodo dobile pomoč v boleznih matere in otroci.

Knežak. V Koritnicah je umrl 80 letni Gregor Kirn.

Braslovče (štajersko). Požar je napravil 300.000 Din škode pri gostilničarju Resnerju.

UMETNO STAVBENO MIZARSTVO KOVINSKA OKNA IN POLKNA FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 4821

Telef. 51-5184.

Kuzma v Prekmurju je dobila telefonsko linijo, s katero je zvezana čez M. Sobotu s celo državo.

Lendava je dobila novega okrajnega glavarja v osebi Stanka Vrtovška, ki je bil v Soboti zelo priljubljen.

Sv. Barbara v Halozah. Zopet so nekoliko napredovala dela pri reguliranju potoka Bele. — Voz vina se je zvrnil na 41 letno Terezijo Klinčevico iz Vel. Vrha. — **Pri Sv. Andražu** je gorelo pri Mercu v Varnici. Škode je 120.000 Din.

Šent Peter na Dolenjskem. Neki kmet je pri oranju naletel na večjo zbirko kovanih zlatnikov iz časa cesarja Vespazijana (70 po Kr.).

V Ivanovcih (Prekmurje) je gorelo pri Tereziji Kalamar. — Mizarju Josipu Ficku je ogenj napravil 40.000 škode.

Petrolej v Medžimurju. V Murskem Središču so vrtali in je bil uspeh presemetljiv. Iz Globine 180 m je privrel močan curek petroleja, ki vsebuje 33 odstotkov bencina. Dnevno se more pridobiti 5 ton surovega petroleja.

Toplice pri Novem mestu. Umril je splošno spoštovani Janez Pezdirec, večletni župan. Domoval je v D. Sušicah, rojen pa je bil v Beli krajini. Bil je več let tudi v Ameriki.

Haloze. V Podlehniku se je izvršil roparski napad na domu Janeza Drobniča. Dva roparja sta ubila gospodarja, močno ranila njegovega brata, toda pred sosedi, ki so prišli na pomoč sta pobegnila in nista nič odnesla.

Skoplje. Rajni svetniški škof dr. Janez Gnidovec je dobil naslednika v osebi dr. Fr. Čekade iz Skoplja.

Japonska je ta čas v proslavi 2600 letnice, odkar ji vlada kraljevska družina iz katere je sedanji cesar Hirohito.

Vrhnika. 8 december je bil velik praznik. Marijina družba je slavila 40 letnico; fantovski odsek in Marijin vrtec pa sta dobila nove prapore. V zvezi s cerkveno slovesnostjo se je v domu vršila veličastna proslava.

Franc Omerza. Bil je profesor klasičnih jezikov na škofovi gimnaziji v Šent Vidu. Dijaki smo ga ljubili kot najboljšega prijatelja. Znal je biti strog, a bil je očetovski dober. Sedaj je njegovo delo dokončano. Odšel je po plačilo 17. decembra. Doma je bil iz Cerkelj na Dolenjskem.

Vipavski šent Vid je dobil za komisarja Josipa Caligaris.

Sveta Lucija. Na dan farnega žegnanja je bil z veliko slovesnostjo blagoslovljen nov križev pot. V prisotnosti 30 duhovnikov je izvršil blagoslov in imel slovesno mašo nadškof Margotti. Križev pot je delo Kraljevo.

Kromberg. Umril je bivši župan in ključar cerkve Jakob Kornel. Star je bil 71 let. Bil je dolga leta tudi pevec.

Lom na Kanalskem. Dosedanja kuracija je povišana v samostojno župnijo.

Bilje. Poročil se je Avgust Saunig z Ado Abuja iz Gorice.

Prasiči v Jul. krajini. Samo 800 gm. masti na mesec sme porabiti vsakdo. Zakon je odločil, da sme zaklati družina na vsakih 5 glav družine enega prašiča. Ostale prašiče je treba javiti oblasti.

NEKAJ PISANIH ŠTEVILK O EGIPTU

Veliko pozornost je v zadnjem času Italija posvetila zlasti Egiptu in razmeram, ki vladajo v tej deželi. V Egiptu je bilo leta 1937, štjetje. Po izidu tega ljudskega štetja se vidi — tako poročajo iz Rima — da je imel Egipt tedaj 15,905.000 prebivalcev, dočim je leta 1927 živelo v tej deželi 14,918.000 ljudi. V desetih letih se je število egiptskega

prebivalstva torej dvignilo približno za milijon ljudi. V zvezi s tem navajajo tudi številke ljudskega štetja iz leta 1848. Tedaj je imel Egipt vsega skupaj le 4475 ljudi. Leta 1937 je živelo v Egiptu 189.000 10 let prej pa 226.000 tužcev. Teh je tod torej vedno manj.

Po narodnosti je pred tremi leti živelo v Egiptu: 70.006 Grkov, 48.000 Italijanov, 32.000 Angležev, 19.000 Francozov.

12,900.000 Egiptčanov je muslimanske vere, 946.000 koptov, 63.000 pa judovske vere.

Zima v številkah. Naj zaradi zanimivosti povem o mrazu, ki nas je v decembru pritisikal, nekaj števil: na Vojskem je bilo 16. dec. opoldne na soncu 15 pod ničlo, v Zg. Tribuši je bilo v senci 18 pod ničlo. Na Otlici je padlo srebro na 20, v Čepovanu 16. dec. na 17 pod ničlo. Bovec je imel v teh dneh do 13 stopinj mraza, toliko je imela tudi Idrija. V soboto 21. dec. je bilo na Krasu samo 6 stopinj pod ničlo, toda huda burja je napravila mraz veliko obštetnejši. Na Črnem vrhu v Idriji in na Pivki je bilo do 10 stopinj mraza.

KDO JE SIR STAFFORD CRIPPS

Sedanji angleški veleposlanik v Moskvi, sir Stafford Cripps, je dokaj zanimiva osebnost.

Po poročilih, ki prihajajo iz Moskve, se je sir Stafford Cripps že popolnoma naučil ruskega jezika in ga govori že čisto gladko.

Cripps izhaja iz stare angleške rodbine iz Gloucestershira, ki je Angliji dala nekaj odličnih pravnikov. Njegov ded je bil pravni svetovalec kraljice Viktorije, njegov oče, lord Parmoor, pa odlični strokovnjak za razna pravna vprašanja. Sir Stafford Cripps je danes star 50 let. S politiko se ni bavil vse do l. 1930. Tedaj je prvi kandidiral v West Woolwichu na listi delavske stranke. Pozneje je prišel v spore z glavnim odborom delavske stranke. Drugače je bil odličen odvetnik. Ko se je začela sedanja vojna, je opustil svoj odvetniško pisarno, ki mu je na leto prinašala najmanj 30.000 funtov šterlingov. Ponudil je svoje razumske moči angleški vladi. Konec preteklega leta je obiskal Indijo, Čunking in kitajski Turkestan. Marca meseca se je z letalom odpeljal v Moskvo. Vlada mu je dala nalogo, da vzpostavi prijateljske vezi med Veliko Britanijo in Sovjetsko zvezo. Vendar se zdi, da te svoje uradne službe ne opravlja tudi s tolikim uspehom in učinkom, kot je vodil svojo odvetniško pisarno pred desetimi leti, ko Anglija gotovo še slutila ni, kaj vse ji na skrivaj pripravljajo njeni sovražniki, ki jih je po prejšnji svetovni vojni tako odločno in neusmiljeno postavila v kot. Vendar pa pravijo, da se bo razmeroma še dosti mladostnemu Staffordu Crippsu, če le komu, posrečilo, ko nastopi pravi trenutek, Sovjetsko Rusijo vsaj nekoliko omajati, da nasproti Angliji ne bo več tako neizprosna in nedovzetna kot je bila zadnji dve leti.

Polnočnica. Z ozirom na vojno stanje, ko je oblastno strogo predpisan nočni mir

JUGOSLAVIJA je dobila 27. marca novo vlado najširše koncentracije v kateri sta tudi dva Slovenca: Dr. Kulovec in dr. Krek. Ta dan je prevzel v svoje roke vladarsko oblast mladi kralj Peter II.

in tema, je sveta stolica odredila, da se je mogla polnočnica praznovati že pred nočjo. Verniki, ki so pristopili k svetemu obhajilu pri božični maši, so morali biti tešče le štiri ure preje.

PTIČJA VOJSKA

V Washingtonu so začeli s pravcato vojno proti kosom, ki so se tako razmnožili, da so mestu skrajno nadležni, če že ne nevarni. Ko se je to razvedelo po Ameriki, so se takoj začeli po listih pojavljati glasovi o človeški nevhvalečnosti. Ko je l. 1890. japonska gosenica začela uničevati vso zelenjavo in sploh rastlinstvo okoli Washingtona, je občinski odbor sklenil, da bodo pripeljali iz Evrope nekaj kosov. V dveh do treh letih je nekaj sto kosov očistilo Washington nevarnih in gnusnih gosenic. Pozneje pa so se kosi množili in niso ostali samo po vrtovih in parkih, temveč so se naselili tudi po strehah na mestnih hišah. Vsi poskusi, prepoditi ptice na polja in v gozdove, so se ponesrečili. Nazadnje so občinski očetje sklenili, da bodo prinesli v mesto sove, zlasti uhariče, ki so znane kot velike sovražnice kosov. In res, uhariče so se vneto vrgle na kose, v mestu je nastala prava ptičja vojska. Meščani bodo rešeni kosov, ne vedo pa še, kako bodo potem pregnali sove.

TOLSTOJ BO "GOVORIL" NA PROSLAVI 30 LETNICE SVOJE SMRTI

V Sovjetski Rusiji bodo slovesno proslavili 30 letnico smrti Lava Nikolajeviča Tolstoja. Nemški izdajatelj Edison je daroval Tolstoju dve leti pred njegovo smrtjo aparat za gramofonsko snemanje glasu. Sedaj so našli nekaj teh plošč in bodo na proslavi slišali govoriti Tolstoja samega.

HOTEL IN RESTAVRACIJA "PACIFICO"

ANTON BOJANOVIC
CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.
Modern hotel, zračne sobe, izvrstna postrežba, hladna in gorka kopel.
Cena 3—5 \$ s penzionom.
Blizu Retira! V centru mesta!

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires edini slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.
MARCOS SASTRE 4363
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

UNA PAGINA DE HISTORIA

II. CAPITULO.

DESDE LA APARICION DE LOS ESLOVENOS HASTA LOS ATAQUES DE LOS AVAROS.

El siglo antes de la aparición de los Eslovenos. — La toma de posesión de las nuevas comarcas. — Carintia, provincia central de los Eslovenos. — La asimilación política y religiosa, con el Oeste. — La unificación del territorio esloveno en la monarquía de los Francos. — Panonia, centro del movimiento político esloveno en el siglo 9. — Final de la hegemonía franca en Panonia y Carintia. — La organización política, social y económica de los antiguos Eslovenos.

Las diversas causas que originaron la toma de posesión de una parte de los Yugoslavos de las tierras del Carso, los Alpes orientales y las llanuras de Panonia comprendemos tan solo contemplando la migración de los pueblos, el nacimiento y la decadencia de organizaciones estatales y el frote de fuerzas políticas en el Danubio central y sus adyacencias durante el siglo 6. En aquel entonces en casi todas las regiones que hoy habitan los Eslovenos dominaban los germánicos **Godos orientales**, a los que desde Ravenna reinaba hasta 526 su gran rey **Teodorico**. Hasta la hoy Serbia, hasta las vertientes del río Drava y más allá pasando la Dalmacia meridional van las fronteras de los Godos. Durante dicha dominación las regiones eslovenas experimentaron un gran bienestar material y una organización estatal inobjetable. Las cartas dejadas por **Cassiodorus**, ministro de Teodorico, nos describen la situación de las comarcas que un siglo más tarde fueron ocupadas por los Eslovenos.

m Empero pronto después de la muerte del progresista

rey de los oGdos las cosas cambian fundamentalmente. En Constantinopla en aquel entonces emperaba Justiniano, que sin cesar anhelaba la restauración del gran imperio romano. Como muchos estados erigidos sobre el territorio del imperio romano, le estorbaba también el estado de los Godos del Este. En 535 Justiniano declara la guerra a los Godos. Veinte años se precisaron para romper la resistencia de los Godos.

La guerra de los Godos y la situación de aquella época atrajeron dos nuevos dominadores de estirpe germánica: **Longobardos** y **Francos**. Estos últimos eran aliados astutos de sus connacionales los Godos y durante la guerra bisancio-goda extendieron su dominio hasta las fronteras de Panonia.

Mientras tanto empezaron traspasar a los Carpatos enormes tribus eslavas. En el Danubio inferior aparecen los **Antos**, frecuentemente mencionados por los escritores bizantinos. La avalancha de las tribus eslavas era incesante y duraba varios años. Entre estas tribus se encontraban también los Eslovenos, que algunos lustros más tarde ocuparon la Panonia, les Alpes orientales y el Carso. Estas tribus eslavas empezaron a socavar el imperio bizantino por la parte del bajo Danubio.

El viejo Justiniano con acciones diplomáticas logró desgarrar la unión esloveno-anto-búlgara y desviar por algunos años los ataques de dichas tribus. Una nueva y para los pueblos danubianos fatal época empieza con la aparición del pueblo nomada, turco-tatárico de los **Avaros**. Desde un principio casi desapercibidos logran introducirse furtivamente alrededor de 560 en las comarcas danubiano-baleánicas, aniquilan el estado de los Antos, devastando por doquiera sin hallar ninguna resistencia eficaz.

(Continuará)

LISICA ZVITOREPKA

LISICA POD VISLICAMI

Ko sta Miško in Lakotnik zaslila take besede, sta nekoliko osupnila in se spogledala. Njuno veselje, da bosta mogla Zvitorepki zadržniti vrv okoli vratú, je bilo tako veliko, da niti pomislila nista na sramoto, ni jo ta nizki posel rabljem prinaša.

Medtem sta dospela tudi kralj in kraljica in za njima velikaši vsega kraljestva in nepregledna množica radovednežev; zakaj vsi so hoteli videti, kako bo lisica umirala. Ko sta Miško in Lakotnik obstala z obugo grešnico, je v izprevodu nastala gneča. Miroljub je stopil bliže, da vidi, kaj se je pripetilo. Ko je zvedel za vzrok obotavljanja, je zapovedal: "Le jadrno naprej, gospoda moja; ti, Krnjav, pa ne si tole vrv in podvizaj se mi, zakaj ti boš splezal na lestvico in uredil vse potrebno!"

Lakotnik se je medtem pogovarjal s svojimi sorodniki in prijatelji opominjajoč jih, naj skrbno pazijo na lisico, da jim kaše ne piha. Uosebno svoji ženi je zabičeval: "Ako ti je življenje ljubo, Pohlavka, le krepko drži potepenka! Če se nam izmuzne, naju utegne spraviti še v večjo sramoto in nesrečo, kakor jo je nam že naprtila."

Tudi Miškotu je Lakotnik pihal na dušo, rekoč: "Glejte, gospod medved, zdajle je čas, da si ohladite jezico nad Zvitorepko. Kajne v kako nečast Vas je bila pahnila! Zato pa le krepko držite mrečino, da se nam ne posmukne, zakaj Krnjav bo splezal na vislice zavezovat vrv, a jaz mu moram držati lestvico. Le ne dajte se

preciganiti, kmalu bo po njej!"

"Nikar se ne bojte in prislonite lestvico, kakor Vam sodi; Zvitorepko bom že jaz držal v svojih šakah!" je zagodrajal medved.

"Naprej, gospodje, naprej, vrv je že pripravljena!" je izpodbujal Krnjav navzoče in je odbrzel proti morišču, kolikor so ga noge nesle.

Izprevod se je začel zopet pomikati. Plahun, ki se je medtem približal lisici, je jel pobirati kamenje po tleh in ga lučati v rjavko. Ta pa se je delala, kakor da ne vidi ničesar, in je korakala s sklonjeno glavo po potu.

Nenadoma pa se je zopet okrenila k Lakotniku in mu rekla: "Kako Vas vendar skrbi, gospod stric, da bi že zabingljala med nebom in zemljo! Toda menim, da ni lepo! Če hujskate neprijatelje na svojo krvno sorodnico, ki je vrhu tega še z Vami v botrinji. Prav Vi, stric Lakotnik, se srdite najhujše name in še celo svoji ženi Pohlavki prigovarjate, naj me trdno drži, da se Bog usmili! Soblažen Vas vzela; kaj takega bi ne bila od Vas pričakovala!"

Lakotniku seje zamalo zdelo, da bi lisici kaj odgovoril. Zvitorepka je zato po kratkem molku nadaljevala: "Ako moram res umreti, brž opravite in ne odlašajte dolgo! Tudi moj rajni oče je v križih in težavah izdihnil; a on je šel radovoljno v smrt; samo en hipec ali dva, in vse je bilo končano. Čemu se obotavljate tako dolgo z mano, Miško in Lakotnik in Krnjav? Bes vas plentaj in vam zavij vratove, ako brzo ne končate tega pola-

manega dela!"

"Šment naj mu zavije vrat, kdor prizanesi Zvitorepki še enkrat!" zamomlja Miško.

"Dobro, dobro!" zagrči Lakotnik, a Krnjav vzklyikne vnovič: "Naprej, gospoda, naprej!"

Miško in Lakotnik sta koračila tako naglo z zvezano lisico, da ju je Krnjav komaj dohajal; bil je že zelo truden, kajti vrv je bila težka.

Naposled je izprevod dospel na morišče. Krnjav je nemudoma splezal na vislice, Lakotnik je držal lestvico in Miško je zgrabil hudodelko s krepko desnico.

Zvitorepki pa so vsakojake misli rojile po glavi; dejala je sama pri sebi: "Oh, da bi mi v tej stiski in sili prišlo vendar nekaj na um, kar bi mi rešilo življenje in spravilo rablje v sramoto! Treba pomisliti! Kadar se nam za glavo maje, je vsak izgovor dober, pa če ga tudi pes na repu prinese. Kralj se močno huduje name in tudi vsi njegovi velikaši — kaj se že, zaslužila sem to — in vendar se še utegne veter obrniti. Kralj je mogočen in njegovi svetovalci so modri; pa naj si bodo: vsem skupaj še osle pokažem! Samo ako me pusté govoriti, ni šment, da bi se ne izvila iz zadrege. Ne vdam se jim še ne; saj

upanje še stoji pri glavi, ko nas že smrt za grlo davi!"

Zvitorepka je že zlezla po prvih špriklah na lesetvico. Nenadoma se okrene k ljudstvu in izpregovori z močnim glasom: "Grenka smrt se mi že v lice reži in nič več ji ne uide. Preden pa se ločim s sveta, vas še prosim za tole malenkost: izposlujte mi pri kralju dovoljenje, da se smem skesana spokoriti svojih grehov!... (Dalje sledi)

5. Pismo: O prijateljih siromakov

Spoštovani gospod!

Iz vsega, kar je bilo doslej povedanega, je jasno, da smo ubožcem dolžni prav posebno ljubezen. Danes pa naj povem, kdo je tisti, ki uboge res ljubi.

Uboge ljubi Kristus in njegova Cerkev; tudi nekateri bogati in... drugi ubožci.

Prvič: Ljubi jih Jezus. Njegova ljubezen je tako resnična, da je on, bogati gospodar vsega vesoljstva, hotel biti vzor ubožca. Celó za požirek vode je hotel prositi samarijansko ženo; denar za dolžni davek je moral iskati v ribjem truplu; dvorano za zadnjo večerjo je moral prositi na posodo; in še mrtvemu so morali posoditi tuji grob, ker svojega ni imel in tančico, da so ga zavili.

Poznal je ubožstvo, zato je razumel tudi ubožca. Kako zelo bi bilo to poznanje potrebno vam, prijatelj moj!... Ubožec je nasitil v puščavi; njega je očistil gob; revni materi je vrnil mrtvega sina obujenega; odpuščal je dušnim ubožcem; grešnikom, Magdalení, prestupniči, desnemu razbojniku, in koliko drugih...

Oklical je ubožca za kralja: "ker njih je nebeško kraljestvo", ki je prvi med osmimi blagri... Prav posebno pa je povzdignil siromaka z besedo: "karkoli ste storili komu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili".

Drugič: Ljubi jih sveta Cerkev. Saj je ona naslednica in čuvarica Jezusovega nauka in posnemaje Jezusa ljubi ubožce kot mati.

Navajati bi mogel dolge razprave, iz nauka Cerkve, ki to dakazujejo. Pa to ni mogoče. Pač pa hočem navesti tole: ljubezen prvih kristjanov je bila tolika, da so vse svoje imetje prinesli apostolom, da bo za uboge. Nekristjani so se čudili: "poglejte, kako se ljubijo med seboj"... Zakaj je bila v srednjem veku beseda tolažbe teptanim: "dobro je biti pod krivo palico" (to je pomenilo, imeti za svojega kneza škofa ali opata, ker drugi so jih nesmiljeno pestili). Kdo je bil prvi, ki je poznal "vesoljno bratstvo" in ga učil, če ne krščanstvo?

Iz evangelija so črpali oni velikani ljubezni do bližnjega, ki so danes svetniki, nekoč pa so bili veliki dobrotniki trpečih, Tisoči in milijoni so bili. Pa naj navedem le nekatere:

Beraške cunje so jim bile nebeško dišeče; rane in ječe ožarjene z nebeško lučjo. Od sv. Lovrenca je mučilec zahteval, da mora izročiti vse cerkvene zaklade. Obljubil je, da jih bo zbral v treh dneh in tedaj je prišel pred oblastnika z dolgo procesijo vdov, sirot in prosjakov, trdeč: "to je moj zaklad". Sv. Martin, zavetnik Buenos Airesa, je čez pol presekal svoj plašč in ga dal ubožcu. Sam Jezus se mu je nato prikazal oblečen z njegovim darom: "Takole me je oblekel vojak Martin". Sv. Ludovik, francoski kralj, je bil mogočen in češčen vladar. Mnogokrat je stregel pri mizi ubožcem, ki jih je nasičeval in sam se zadovoljil s tem, kar je njim ostalo. V bolnicah je stregel najbolj gnusnim bolnikom, okuženim z gobami, rakom, gnojnimi ranami... Klečé jim je obvezoval rane in jim stregel kot mati otroku. Radegunda in Marjeta Škotska, sta hiteli od razkošne očetne mize, da sta skazovali ljubezen okuženim prosjakom in jima poljubili gnusne rane...

Žalibog seveda to ne dokazuje, da smo taki vsi katoličani, vredni tako vzvišenega nauka in zgledov! Naj bi globoko doumeli vsi besede, ki jih je vrgel nam v obraz komunist Rappoport v pariški zbornici: "Nikakor vam nočem delati očitkov s papeškimi okrožnicami, pač pa vam katolikom morem vreči v obraz, da jih ne izpolnjujete!".

Tretjič: Nekateri bogati tudi ljubijo siromaka. Njihova zasluga je, da ni bila v vrstah mogočnikov še ovržena postava Jezusova in nauk Cerkve. Po dobroti božje milosti je nekaj takih, o katerih velja beseda sv. Franca Saleškega, "da znajo biti ubogi v bogastvu, in so zato srečno bogati v ubožstvu".

Poznam premožne ljudi, kateri imajo v svoji računski bilanci tudi stran za krščansko ljubezen, opisano z zlatimi črkami. Bog povrne ljubezen ki je takole zapisala: "za moje delavce, uradnike in služabnike toliko %"..."za dobre namene in ubožce toliko %." Tudi take poznam, in ne malo, ki nočejo živeti v gosposkih dvoreih, so se odrekli avtomobilu, žive stisnjeni v skromnem stanovanju in se vozijo s tramvajem... zato, da morejo več dati ubogim. In poznam plemenite duše, ki neutrudno tekajo po ubožnih kočah, obiskujejo bolnike, trošijo svoj čas, zdravje in imetje za telesna in duhovna dela usmiljenja, da podpirajo apostolsko delo duhovnikovo z delom in žrtvami in prispevki.

Po naših cerkvah, veličastnih in beraško ubožnih, vidite vsak dan v hvaležni molitvi matere in očete in sirote, ki molijo za svoje dobrotnike.

Četrtič: Ubožec ljubi ubožca, to pa gane tudi kamen. Kar bom povedal, je vse dobesedno res.

Ljubijo se medseboj, ker se razumejo. Zgled: Družina 5 otrok z bolnimi stariši. Imajo eno sobo in kuhinjo. Drugo družino 6 oseb so vrgli na cesto, ker ni bilo najemnine. Prva družina izprazni kuhinjo in jo odstopi brezdomcem.

In Vi, cenjeni gospod? Kaj bi storili Vi? če bi vam javil vratar: "Na cesti stoji 6 glava družina, ki so jih vrgli na cesto. Prošijo jesti in pomoči."

V kajži v Ciudadeli je ležala ohromela žena z možganskim vnetjem. Že dvajset dni... Lahko si mislite kakšne volje je bila. Njeno ležišče pravo gnojišče... Po dolgi cevki ji dajo čašo vode. Iz mesta je prišla ambulanca z dvema zdravnikoma, Neznosni smrad jima je "obračal želodec" in sta... šla. Sosedje so bili užaljeni. Pa se opogumi žena in druge za njo. Niso mislile ne na nos ne na želodec. Same siromašne, vedo kaj ubožec trpi! Pa so jo očedile in je prišla ambulanca iz Ciudadele, ki pa ni pobegnila. Dolge mesece so jo imeli na skrbi. Kaj bi storili pa Vi?

V šoli se deli otrokom ob 10 uri kruh. En malček ga ni nesel v usta. Videl sem kako ga je skrivaj potisnil v žep. Ko sem ga vprašal zakaj, mi je povedal, da ima v hiši tri bratce. "Bomo pojedli vsi štirje skupaj"...

V pasji luknji, na vrečah in preperelih capah leži mož, sam, zapuščen. Na nogah ima dve gnojni rani od kolena do pete. Nekdo se pa le usmili trpečega brata Kristusovega. Eden mu kupi posteljo za 2 \$, drugi blazino... Morda se bo dobil tudi kdo, ki mu bo dal streho. Potrkali so na ponižen domek. "Tu, poleg nas v tem lepem dvoreu imajo mnogo prostora. Samo en zakonski par živi", tako so zvedeli... Poskus ni uspel. Sprejeli so jih kakor na severnem tečaju in še kaj so povedali dobri prosilki! In nato... Kakor navadno: ubožni sosedje so predelili svojo sobo in del odstopili "Kristusovemu bratu"...

Gospodar je bil dotlej brez posla. Naslednji dan je že dobil delo... Kaj pa pri sosedu? Groza! Še isti večer se vlomili. Ženo so ubili, moža pa zaprli, ki je tudi končal v ječi... Taki so sadovi ljubezni.

Oni dan, ko se bomo vsi prav ljubili in ko bomo ljubili tudi tiste, ki so izvržki, bo rešeno socialno vprašanje. Ali se Vam ne zdi?

A. E., župnik-komunist.

DUHOVNO ŽIVLJENJE
 Pasco 431
 Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
TARIFA REDUCIDA
 Concesión 2560.

“SLOVENSKA KRAJINA”

Poštüvani rojaki in rojakinje.

Znova se vam oglašim s par vrstimi etoga našega lista. Kak sam goréči ljübiteo naše rojstne zemle, sam glih tak nadvdani prijateo in ljübiteo svojih sorojakov. Zató ka eti v tujini či se mij nemo razmili in spoštüvali, komi se naj potožimo? Ali od koga naj čakamo da nas potrošta? Či nej od svojega domačina. Da smo v sej nevolaj, komi se naj prlé zatečemo? Domá nam je sosed bio prvi, eti pa domačin.

Zató se pa moremo spoštüvati. Eti v toj daléšnoj tujini, ge nas je tak malo, bi si resan tak lepko bilij kak práva brátja, kak edna familija. Kak je lepou bilo doma glédati, tákšo sporazumno familijo. Da so že v zorje šli na polje, veselí z popevanjom. Pa so po celodnévnem žmetnom deli se glih tak vračali na svoje domove s popevanjom: Zdaj smo delo dokončali, zdaj mo lahko sladko spali, vse vročina je zdaj proč, lahko noč! Vsi so zadovoljni in veseli bilij. Pa so rejsan sladko spali. Či smo poglednoli tiste obraze, s kakšo mirnoščo in nasmeškom so počivali, smo lejko fčasik spoznali, da je tú mir in zadovoljstvo. Ge je pa túdi nej falilo božjega blagoslova.

V nedelo pa, smo šli veselí ništerne kilometre, sakši v svojo cerkev Bogí hvalo dávat za njegove dáre, in ga prosit pomoči in milošče. Pa smo z lehkim čistim sreom šli sakši proti svojim domi vse zadovoljni v vüpanji v našem Vsemogočnem.

Jeli bár kak je tou leppo bilo? Či si nazáj premislüjemo, fse povsod si veselé in zadovoljne obraze vido. Bodisi mlade, ali stare. Vsi smo vdani, sov potrpežljivostjov, fse nevole tá prenášali. Zató ka smo imeli vüpanje vu Bogí, ka so nam naše

ljübe matere v naša šče mláda gingava sréa vcepile.

Zakaj pa nebi lejko eti v tujini glih tak složni in dobrí bilij? Zakaj se nespominjamo več naših ljübih mater? Matere štere so telko svetli noči imele za nas. Šterin se je nej vnožalo stanoti nej ob polnoči, kak nej v zorje, da nam dajo svoja prsa, da nas nadojijo. Matere, štere so telko skuz prelejale za nás, da smo šli v tujino. In naši očevje, ki so nam lepe tanáče dávali, kak se naj v sveti oponášamo.

Zakaj smo tak hitro kak smo domáči prag prestopili, pozábili na vse té lejpe in dobre nasvejte? Zató ka smo se spozábili, ka je ober nas sodnik, ki de nas enkrát za fse tou sodo.

Poštüvani rojaki spomnimo se fčasí tisti navodil in opominov, ka so nas naši ljübéči starišje včili. Pa si bodimo dobrí složni kak práva brátja v toj dalešnoj tujini, delajmo sküpnopa tak bo nas sad túdi blagosloven.

Drüštveno poročilo: Zaklüčkom prveletnoga poslovanja drüštva 22. februarja 1941., so sledéči dohodki in izdatki.

Dohodki: Članarine \$ 1.248., drügi dohodki, podpore, veselice \$ 1.012. Sküпно \$ 2.260. — Izdatki: Arenda, pohišto, pisalne potrebščine, veselíčni stroški \$ 935.85. Čisti preostanek \$ 1.325.15. Interes v banki do 31-12-1940 \$ 9.55. — Blagajniško stanje do 88-2-1941. \$ 1.333.70.

V meseci marc pa je drüštvo že izplačalo bolniške podpore dvema članoma 84 \$, ki sta bila več kak 8 dnij nezmožna za delo in pod oskrbov drüštvenih zdravnikov.

Marca 14-ga na odborovi seji, je pa odbor skleno, da sprejme proračun, za sprévod za odrasle za 150 pesov, deca do 3 let starosti 70 pesov, in od 3 do 10 let starosti 90 pesov. Venec pa 15 pesov. Drüštvo má vse urejeno s kočerijov z Lanúsa. Či bi štere člane zadela tá žalost, naj se prijávi fčasih pri Andreji Gomboc ki je predsednik u socialnij zadevaj, pa tak bo drüštvo vse uredilo.

Na drüštvo je darüvao: Gelt Jozef 3 pese. Drüštvo se njemi lipou zahvali. Pozdravljam vas z drüštvenim pozdravom!

Adalbert Preininger, predsednik.

“Slovenska Krajina, mili moj dom, pozabil nikoli te ne bom!” Bog vej čemo ga ešče ednok svetá vidili! Tam tiste kraje, ge so nas naše predrage matere zibale in milo jokale, ka smo njim dosta posla dali. Kelko krát so nam mogli ponoči luč vužgati, ka so nas nadojali. Tak predragi bratje in sestre, naj si sakši zmisli kelko, eden stariš má posla s svojov decov. Pokčč so mali; ko pa jih že ednok na peroti spravijo, je zápustijo. Kak kvoko piščanci, ko ednok peroti dobijo.

Tak glih se je nam te ednim zgodilo. Šteri že nemamo svoje predrage stariše, štero smo se mij samij nej troštali, ka bi je več nej vidili. Pa smo se ukanili v tom tujinskem kráji.

Predragi bratje in sestre! Gnes dén, kak vidimo, ka vse duže je slabéjše, vse je podraženo delo pa pomenkávle. Zató pa te moremo bole fküper složni býti. Kak to naše slovensko drüštvo “Slovenska Krajina” me tak v srei razveseli da čüjem ká si gor gučijo od našega drüštva. Pa ja lepo drüštvo májo! Pa ešče mij keoj stopimo kade nas več! Kamo tak meli vékšo moč, pa tak túdi ležej dámo vékšo podporo našim članom in članicam. Tou bi preveč lipo bilo, či bi fsi tak složni bilij. Imejmo fküpržanje, nej ka bi eden drugega fkraj odgovarjal; ali ešče bole euj nagovarjati eden drugega. Moremo býti korajžni. Le s korajžo naprej! Pozdravljam vas z drüštvenim pozdravom!

Andrej Gomboc, predsednik socijalnega odseka.

Podpisani član drüštva “Slovenske Krajine” sam kobro 30 pes bolniške podpore, kak to v našij pravilaj mámo, da drüštvo pláča po letodnévnem članstvi člani 2 pesi na den i to za 30 dnij v tom tekočem leti, či je nej zmožen delati. Meni je nesreča naletela, da san več kak 3 mesece bio betežen. Zató mi je trnok dobro prišla ta podpora, za štero sam drüštvi jáko hvaležen. S tem se je drüštvo pokazalo, ka se istinsko briga za svoje članstvo. Zató pa mij člani túdi nesmejmo býti nejhvaležni, liki je podpirajmo kak smo mogoči. Pa tak de drüštvo túdi ležej za nas skrbelo. Drüštvene pozdráve pošiljam vsem rojakom,

Mekiš Franc.

VELIKONOČNA DENARNA NAKAZILA
V JUGOSLAVIJO
 s zračno pošto in pod najboljšimi pogoji
 boste obavili edino pri nas
JUGOSLOVANSKI ODDELEK

Na Vašo razpolago imamo v naši hranilnici
 krasen
 “ŠPAROVČEK”
 Zahtevajte pojasnila.

BANCO HOLANDES UNIDO

SUCURSAL BUENOS AIRES

Casa Central: 25 de Mayo 61

Agencia N.º 11: Corrientes 1900 • Agencia N.º 21: Cabildo 2420/30

DIRECCION GENERAL: CURACAO (AMERICA CENTRAL)